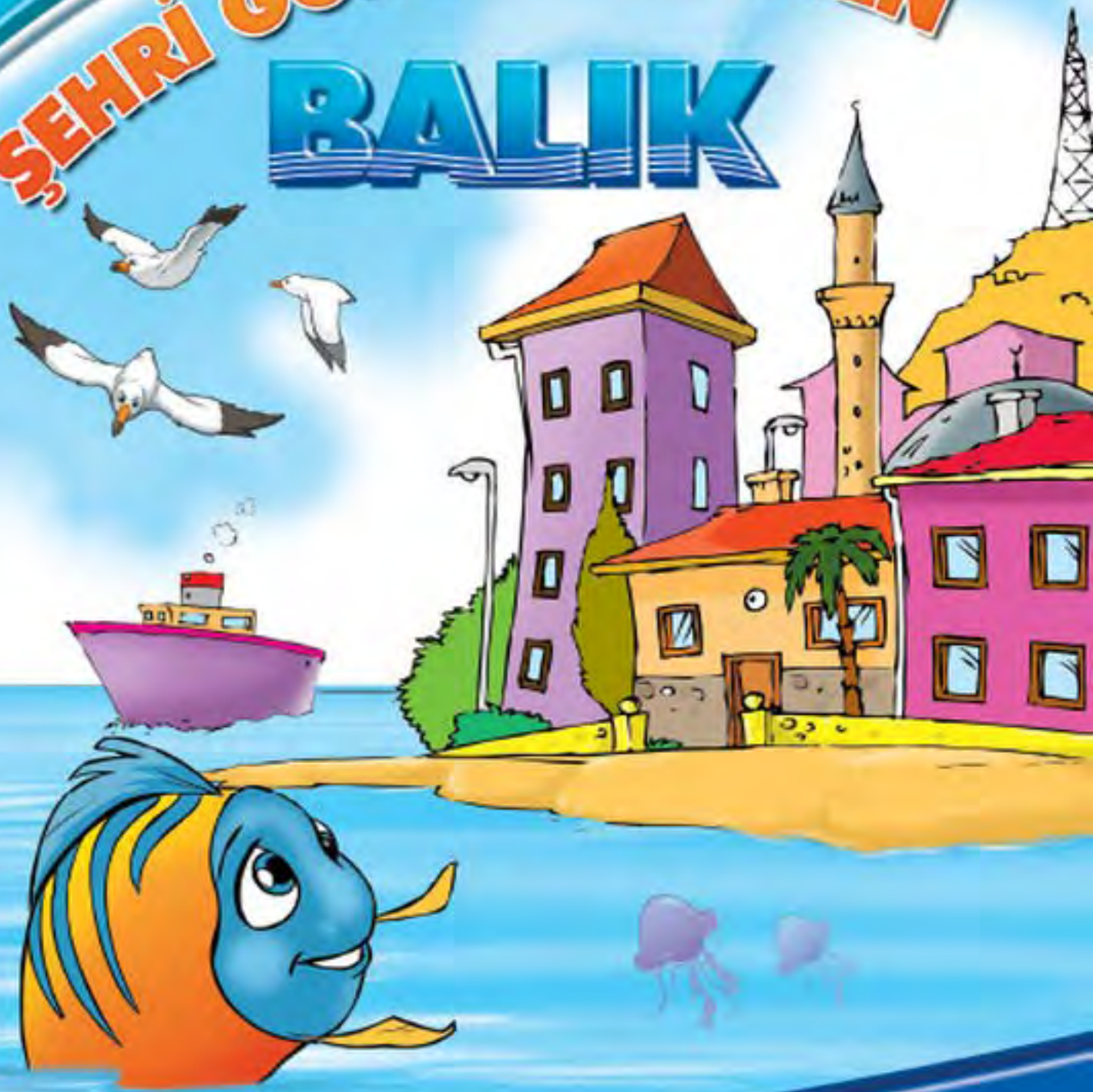

ŞEHİRİ GÖRMEK İSTEYEN BALIK

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2012

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 731
Çocuk Kitapları: 185

ŞEHİRİ GÖRMEK İSTEYEN BALIK

Yazan

Ahmet Mahir PEKŞEN

Kapak, Resimleme ve Tasarım

Ramazan TÜRKMEN

www.ramazanturkmen.net

Dizgi

Hasan YILDIRIM

Düzeltili

M. Ali SOY

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı: 08/03/2007/18

2012-06-Y-0003-731

ISBN 978-975- 19-4492-4

Sertifika No: 12930

2. Baskı, 2012

Sarıyıldız Ofset

Tel: (0.312) 395 99 94

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Dairesi Başkanlığı

Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı No: 147/A

06800 - Çankaya / ANKARA

Tel: (0.312) 295 72 93-94

Faks: (0.312) 284 72 88

e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

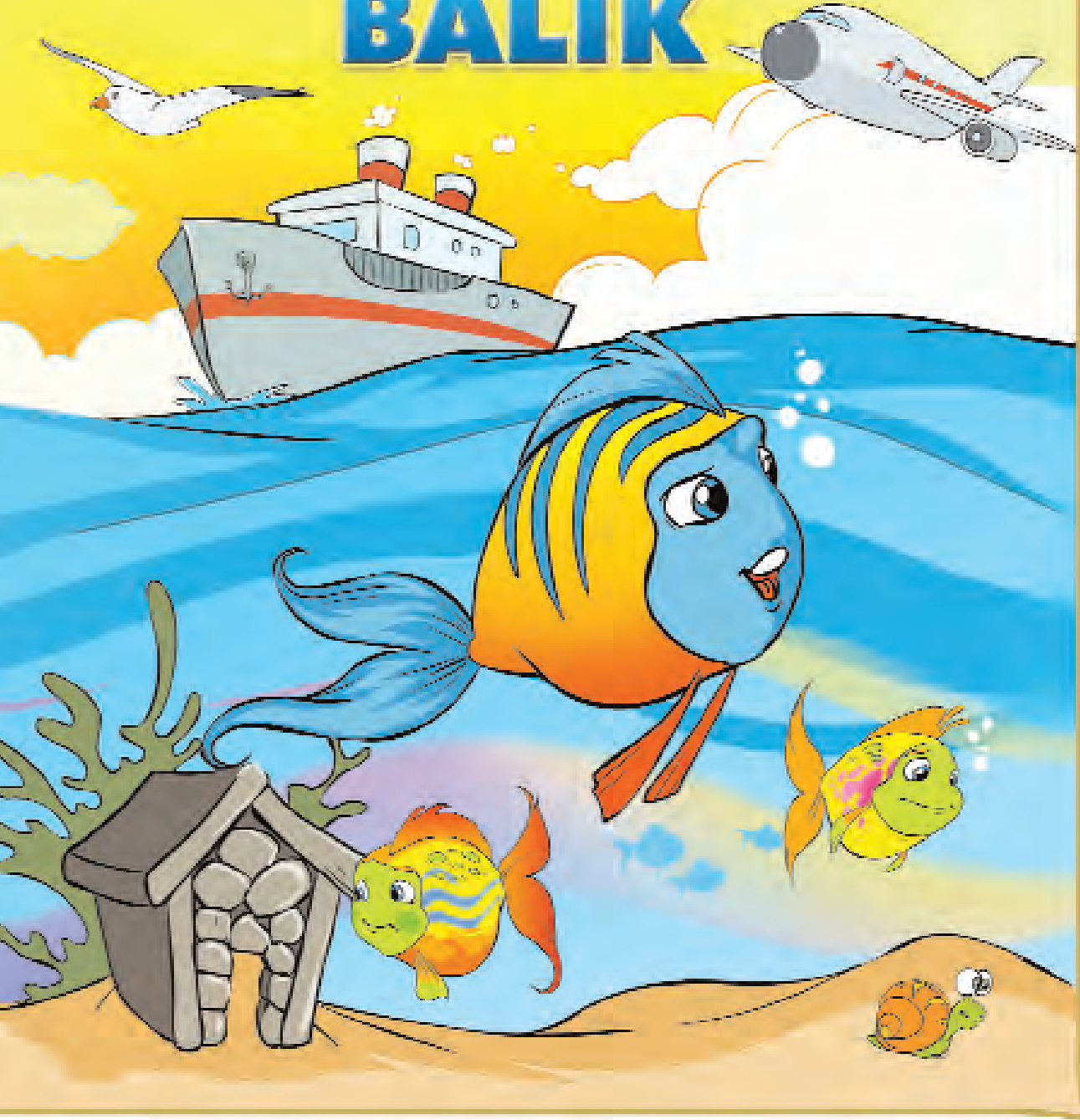
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü

Tel: (0.312) 295 71 53 - 295 71 56

Faks: (0.312) 285 18 54

e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

ŞEHİRİ GÖRMEK İSTEYEN BALIK

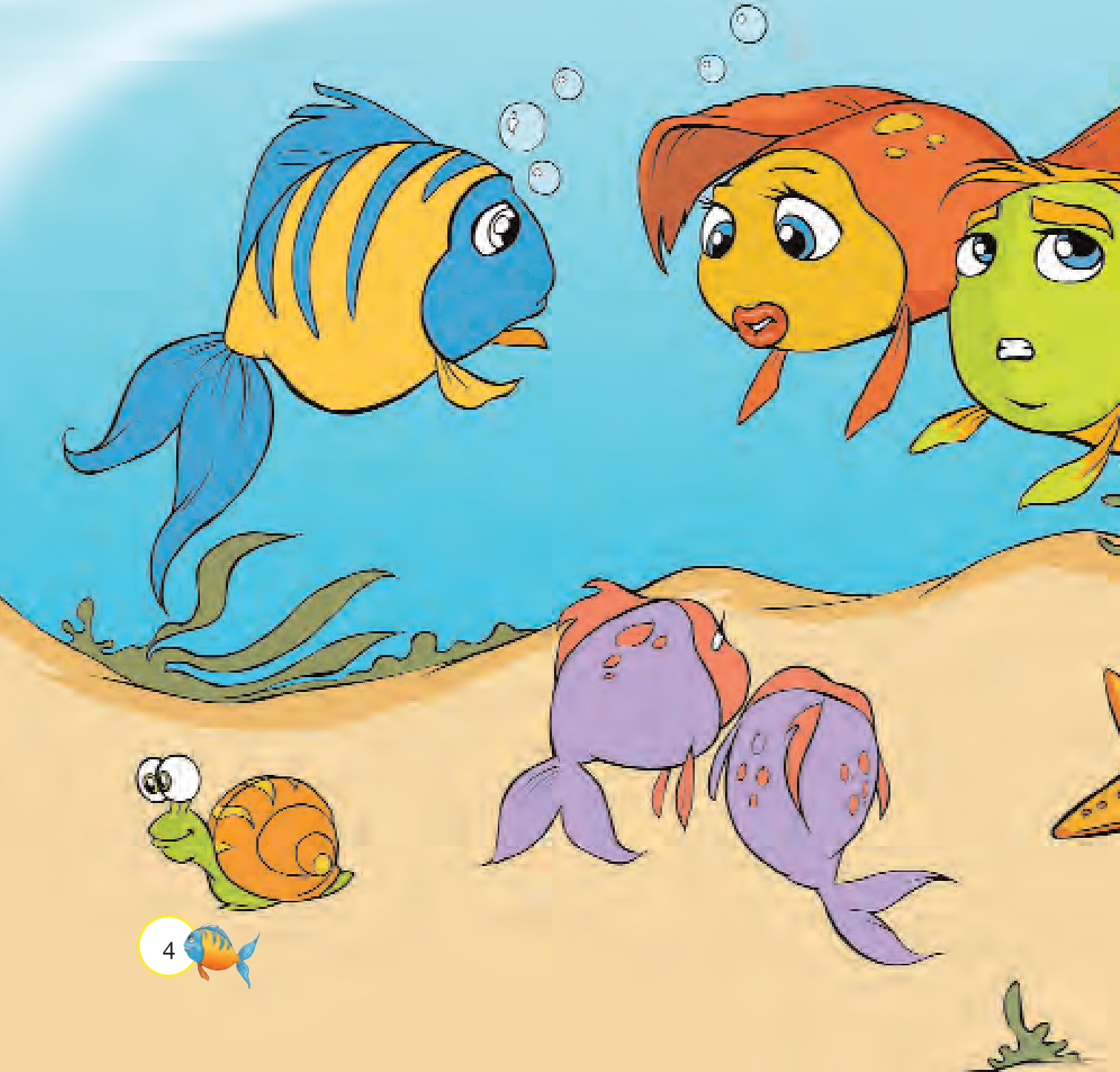

Kalabalık bir şehrin, sahilinde dünyaya gelmişti ismi “Gezgin” olan balık... Renkli pulları, parlak gözleri vardı... Balıklar dünyasının ya-kışıklısıydı... Gün boyu bıkmadan usanmadan, durmadan dinlenmeden yüzer, mavi sonsuzluktaki güzellikleri görmeye çalışırdı..

Zaman zaman balıkların problemlerinin konuşulduğu toplantılara katılır, büyüklerinden nasihat dinlerdi.... İşte yine böyle bir toplantıdaydı...

Balıkların en yaşlılarından olan Gür Bıyık konuşuyordu:

“Kardeşlerim... Evlatlarım... Biz balıklar dünyanın en şanslı yaratıklarız...”

Onun cümlesinin devamını getirmesine fırsat vermeden sordu Gezgin;

“Niçin şanslıyız?”

“Açıklayacağım Gezgin’ciğim... Çünkü bizim masmavi sular gibi yuvamız var... İnsanlar bizim suda, hava almadan nasıl yaşadığımızı hep merak ederler... Dünyamızın, denizin dibinin ne kadar renkli olduğunu bilmedikleri için bizlere acırlar ama aslında bizim dünyamız onların dünyasından çok daha güzeldir...”

Gür Bıyık'ın gözleri, toplantıya katılanların arasında birini arıyordu:

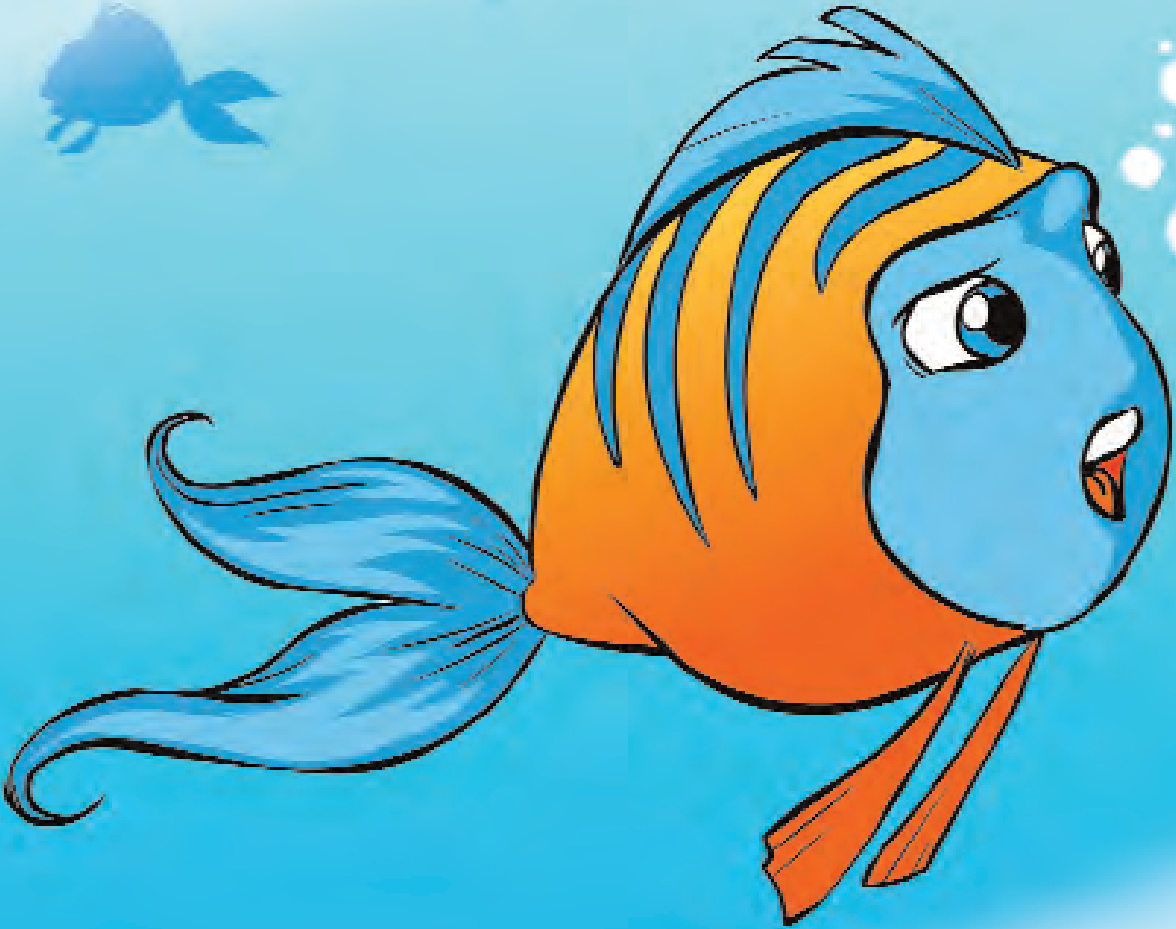
“Yaramaz nerede?” diye sordu...

Bir süre suskunluk oldu sonra balıklardan biri cevaplandırdı:

“O, bir oltanın ucundaki solucanı almak isterken yakalandı...”

Gür Bıyık üzüldü;

“Kaç sefer uyarmıştım oysaki... Evet, arkadaşlar çok yiyecek elde etmek için çalışmalıyız ama bazen de azla yetinmeyi bilmemiz gerekir. Bizim için denizin dibinde yeteri kadar yiyecek var... Evet, bunlar dış dünyadan gelen oltanın ucundaki solucan kadar tatlı olmayabilir ama karınımızı doyurmak için yeterlidir.”

Gezgin:

“Bu insanlar da çok zalim değil mi Gür Bıyık Amca?”

“Hayır Gezgin... Öyle demeyelim...”

“Ama insanlar zalim...”

“Niçin Gezgin...”

“Balıkları yakalayıp yiyorlar!...”

“O zaman biz de zalimiz Gezgin...”

“Anlayamadım?...”

“Biz de, bizden küçük diğer deniz canlılarını yiyoruz. Hatta onların yumurtalarını yiyerek dünyaya gözlerini açmalarına bile olanak tanımıyoruz...”

Gezgin bir an düşündü. Gür Bıyık doğru söylüyordu. Onun susmasından, kendisine hak verdiğini anlayan Gür Bıyık devam etti:

“Bir kere şunu unutmamak gerekir ki; dünyanın düzeni böyle kurulmuş... Bazıları dikkat etmediği zaman bazılarının yemi olur... Bunu zalimlikle nitelememek gerekir... Kaldı ki insanlar isteseler bizim hepimizi birden yok edebilirler...”

Gezgin: “Onların böyle bir gücü mü var?”

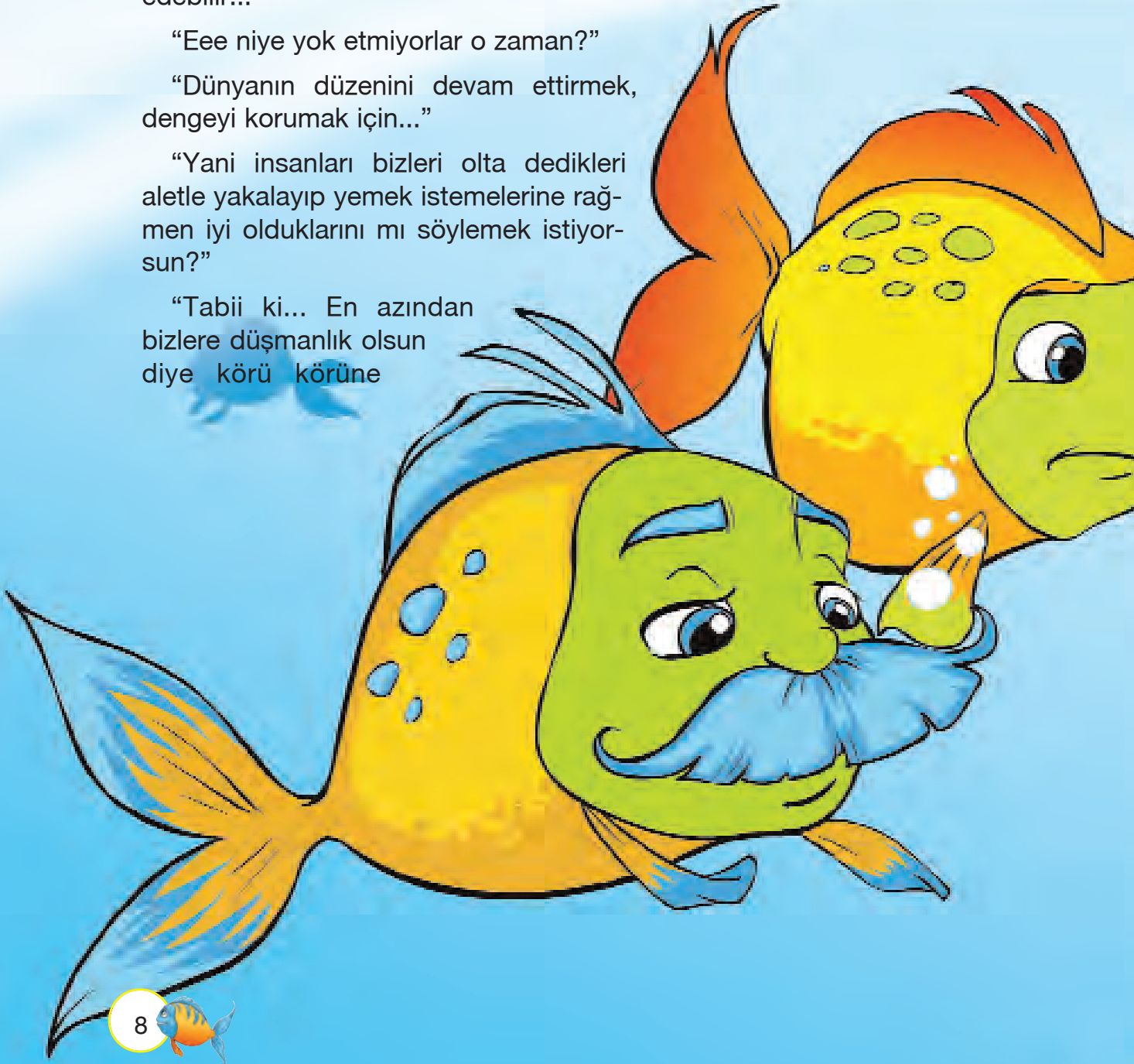
“Tabii ki var... Bir kere insanlar evrenin en akıllı varlıklarıdır. En becerikli varlıkları yine insanlardır... Onların yaptıkları zehirler, ürettikleri bombalar bizim hepimizi bir anda yok edebilir...”

“Eee niye yok etmiyorlar o zaman?”

“Dünyanın düzenini devam ettirmek, dengeyi korumak için...”

“Yani insanları bizleri olta dedikleri aletle yakalayıp yemek istemelerine rağmen iyi olduklarını mı söylemek istiyorsun?”

“Tabii ki... En azından bizlere düşmanlık olsun diye körü körüne

yakalamıyorlar... Karınlarını doyurmak, beslenmek ve hayatlarını devam ettirmek gibi onlar için çok önemli nedenleri var...”

Gezgin’in anlatılanları anlamaya niyeti yok gibiydi... Parlak, canlı gözlerini Gür Bıyık’ın gözlerine dikerek konuştu:

“Ben yine de bunu bir zalimlik olarak görüyorum...”

Gür Bıyık da bıkmadan, usanmadan, insanları savunmaya devam ediyordu;

“Ama Gezgin, bizim kendi cinslerimiz olan köpek balıkları da, kıyıda yakalayabildikleri insanlara saldırıyorlar. Hatta onları yakalayıp yedikleri oluyor... Olaya bir de bu açıdan bakmak gerekir...”

Gezgin sustu... Yavaş yavaş insanların zalim olmadığına aklı yatmaya başlamıştı... Bu sefer de Gür Bıyık gözlerini onun gözlerinin içine dikerek konuşmaya başladı:

“Hatta bizim balık cinsi biraz daha zalim diyebiliriz... Biliyorsun insanların bizim hakkımızda kullandıkları bir atasözleri vardır; ‘Büyük balık küçük balığı yutar’ diye.... İyi düşün, gerçekten de insanlar doğru söylemiyorlar mı?... Biz bir balina, bir kılıç balığı, bir köpek balığı gördüğümüzde kaçıp saklanacak yer aramıyor muyuz?”

“Haklısın galiba Gür Bıyık Amca” dedi sonunda Gezgin...

*

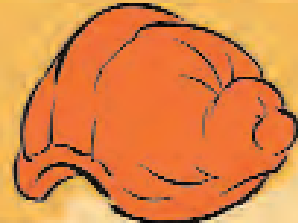
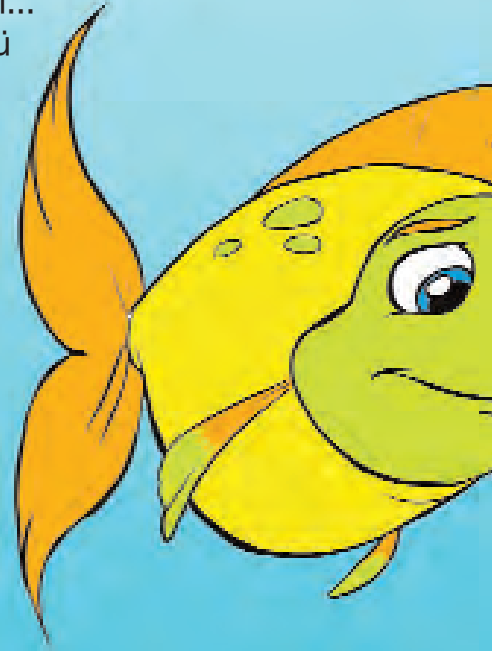

Gezgin, denizin, şehrin sahiline yakın bir yerde doğduğu için kendisini çok mutlu hissediyordu... Artık zalim olmadıklarını bildiği insanları ve onların yaşadığı aydınlık dünyayı, mavi atmosferi çok seviyor, görmek için arada bir başını sudan uzatıp dünyaya bakıyordu...

Gerçi büyükleri onu, “bizim yerimiz suyun içidir... Suyun içinde olduğumuz zaman, suyun dışındakinden daha çok güvendeyiz demektir. Suyun üstünde, martılar vardır... Bunlar bizim gibi küçük balıkların bir numaralı düşmanıdır... Eğer gerekli gereksiz dünyaya bakmak için suyun üstüne fırlayacak olursak, bizi tuttukları gibi kaçırlılar ve midelerine indirirler” diye uyarmıştı... Ama o tehlikenin ne denli büyük olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Dışarıda yağmur yağdığı zaman, kıyıda, fazla derin olmayan suyun içinde tabana yatıyor, damlalar düştükçe oluşan manzarayı izliyordu... Böyle zamanlarda gökyüzü mavi olmuyordu... Gür Bıyık Amca’ya, gökyüzünün böyle zamanlarda niçin mavi olmadığını sormuş, her şeyi bilen bu yaşlı balık:

“Yağmur yağabilmesi için gökyüzünün bulutla kaplı olması gerekir” cevabını vermişti.

Yağmur çok yağdığı zaman, damlaların denizin üstündeki dansı daha hareketli oluyor, Gezgin neşesinden yerinde duramıyordu... Onun bu sevincini gören arkadaşlarından biri bu neşesinin nedenini sormuş, Gezgin de şöyle cevap vermişti:

“Yağmur yağdıkça bizim denizimizin suyu çoğalıyor... Yani yerimiz genişliyor...”

Arkadaşı gülmüştü:

“Bak Gezgin... Bizim denizimiz çok geniş... Evet yağmurun yağması güzeldir ama, yağmur yağmasa bile bu denizler bize de çocuklarımıza da, hatta torunlarımıza da yeter, sen hiç merak etme... Allah, yarattığı her canlıya yetecek kadar yer ve yiyecek de yaratmış...” demişti.

Kendisinden, biraz büyük olan arkadaşının daha çok bilmesi normalmiş tabii... Kaç mevsim fazla yaşamışlığı var çünkü. Gezgin onun bu bilgisinden biraz daha yararlanmak için sormuştu:

“Bizim yerimiz mi daha büyük, insanların yeri mi?”

Çokbilmiş arkadaşı bunun cevabını da büyüklerinden öğrendiği şekliyle vermişti Gezgin’e:

“Bizim yerimiz insanlarınkinden üç kat daha geniş... İnsanların yaşadığı kara parçaları bizim ülkemizin yanında çok küçük kalıyor. Bizim yarımız kadar bile yerleri yok onların...”

“O zaman onlara dünyaları dar gelir”

“Niçin dar gelsin?... Onlar da o kara parçasında gayet rahat yaşıyorlar... Sonra unutma ki onlar çok akıllı varlıklar... Gerekğinde bizim denizlerimizden de yararlanmasını biliyorlar... Hatta onlar uçak adını verdikleri taşıtlarla gökyüzünü bile gezebiliyorlar”

Gezgin insanları çok merak ediyordu... Zaman zaman onların vapurlarının, motorlu deniz araçlarının o ortalığı ayağa kaldıran sesini duyuyor, hemen şapur şupur kuyruk sallayarak kaçıyor. Arkadaşıyla konuşuktan sonra göklere daha dikkatli bakmış, uçak denilen taşıtı da görmüştü. O uçakta olmayı ne kadar çok istemişti... Kim bilir nereleri görebilirdi onun içinden?

Gezgin henüz çocuk sayılan bir balıktı. O yörede ondan daha güzel bir balık yoktu... Görenler döner döner ona bakarlar, yaşıtı olan balıklar onunla arkadaşlık kurmak için can atarlardı. İyi niyetli bir balıktı... Herkesi memnun etmek ister, birilerini memnun ettikçe mutlu olurdu.

Artık insanları daha çok seviyordu... Bir balıkla, bir insan arkadaş olabilir miydi?... Niçin olmasındı ki?... Bunu büyüklerine sormalıydı...

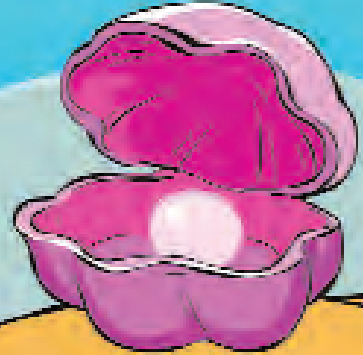
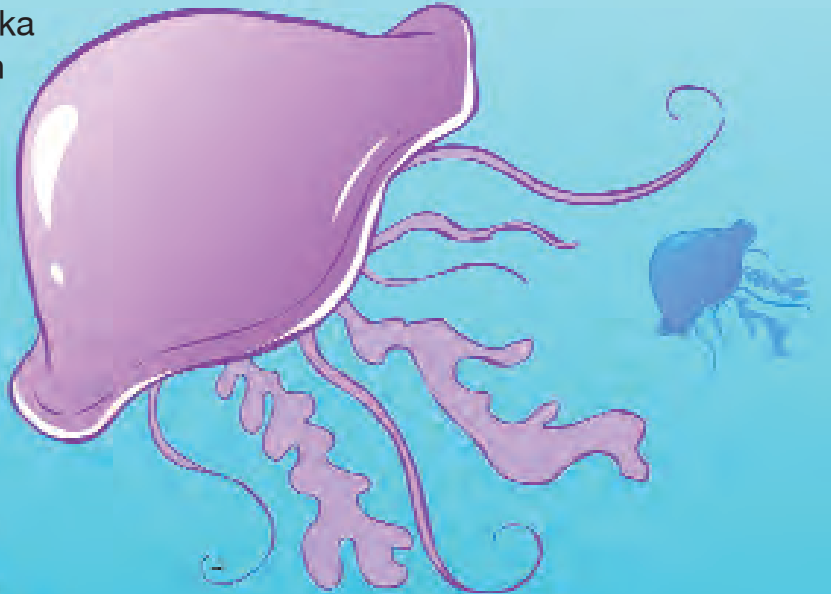
Çok yemiyordu... Ancak karnını doyurabilecek kadar yiyor, tika basa yemekten nefret ediyordu. Belki de az yediğinden formunu koruyor, daha çevik ve daha atik oluyor, yüzme yarışlarında arkadaşlarını geri de bırakıyordu...

Romantik bir balıktı Gezgin... Zaman zaman uzaklara açılır, yosunların arasında onları koklar, romantik hayaller kurardı...

Denizin dibindeki renkli taşları bir araya getirir, onları sever, okşar, insanlarınkine benzer evler kurardı...

Denizin dibinde bambaşka bir dünya vardı ve Gezgin her gün bu başka ve uçsuz bucaksız dünyada çok yeni şeyler keşfediyordu...

Mercanlar, midyeler, istiridyeler, istiridyelerin bazılarında düşen inciler, denizaneleri, denizyıldızları... Doyumsuz manzarlara oluşturunuyordu...

Denizden memnundu Gezgin... Ama dış dünyada neler olup bittiğini bilmek için canını bile verebilirdi. Bu uçsuz bucaksız deniz ona yetmiyordu...

İnsanları merak ediyordu... O adını çok duyduğu halde görmediği insanları çok merak ediyordu.

*

Gökyüzü gene masmaviydi... Suyun, havaya en yakın olan yerine kadar ilerledi... O da ne! Gökyüzünden rengârenk bir varlık iniyor... Gezgin'in mavi sulara kuyruk sallaması gibi, bu varlıkta havada adeta dans ediyordu... Bir ara suya iyice yaklaştı... Hatta suyun üstünde yüzen bir yaprağın üstüne kondu... Dinleniyor olmalıydı... Bu rengârenk varlık, bir kelebektir... Gezgin hiç kımıldamadan kelebeğe baktı. Onu ürkütmemek için çok yavaş hareket ediyordu. Bu kanadın üzerindeki renkler, denizin dibindeki renklerden daha güzeldi...

Kolundan, kanadından tutup denizin içine çekmeyi düşündü bir an...

Arkadaşlık ederlerdi. Midye kabuklarından yaptığı koleksiyonu gösterirdi. Sonra Gür Bıyık'ın önceden söylemiş olduğu bir söz aklına geldi:

“Suyun dışında yaşayanlar suyun içinde yaşayamaz... Suyun içinde yaşayanlar da suyun dışında duramazlar” demişti...

Demek ki, bu nazlı kelebeği kolundan tutup suya çekmek onun sonu olabilirdi. Gezgin'se kelebeğe sonu olabilecek bir hareket yapmak istemiyordu. Onu uzun süre bıkmadan, usanmadan izledi... Kelebek onun izlediğini bilirmiş ve ona daha güzel görünmek istemiş gibi pozlar veriyor, kanatlarını açıp açıp kapıyordu.

Hafif bir rüzgâr esti... Denizin üstündeki yaprak dalgalandı... Kelebek korkuya kapılıp havalandı... Gezgin onu gözden kaybolana kadar izledi...

Gezgin, sonraki günlerde, bugüne kadar hiç görmediği kelebeği tekrar görebilmek için aynı sularda çok kereler gezindi...

Gezgin insanları çok merak ediyordu; hani şu evrenin en akıllı varlıklarını... Önceleri kayıklara, hani şu kürekleri insanlar tarafından çekilen kayıklara yanaştı... Onların yanında yüzdü... Yüzme yarışı etmeye kalktı. Onlara dokundu.

Bir de bu kayıkların biraz daha büyükleri, acayip bir şekilde ses çıkarları vardı... Önceleri onların sesini duyar duymaz denizin derinliklerine doğru iner, kaçır, bir yerlere sinerdi... Sonraları onlara da alıştı... Sesleri fazlaydı ama hiçbir tehlikeleri yoktu.

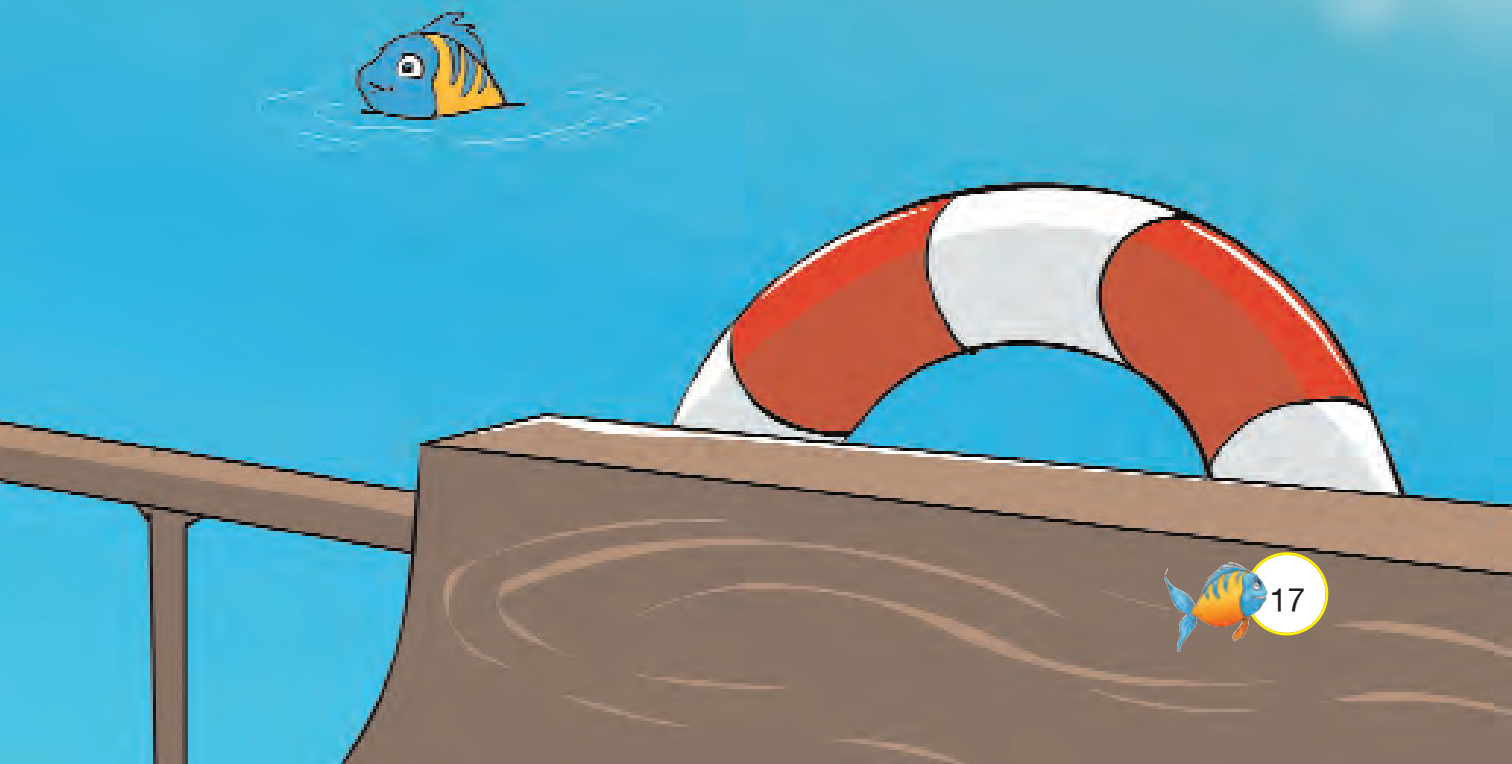

Hatta onlar geçtiği zaman suyun yüzüne doğru yanaşmaya bile başladı... O motorlu deniz araçlarında seyahat eden yolcuları gördü ilk defa... Bunlar Gür Bıyık'ın evrenin en akıllı varlıkları olduğunu söylediği insanlar olmalıydı. İlk görüşte sevmiştii bu varlıkları. Pek zararı dokunacak gibi durmuyorlardı.

İnsanların da onu gördüğünü ve özellikle küçüklerin dikkatle baktığını fark etti... Onlara mavi sularda nasıl yüzdüğünü göstermek için akrobatik hareketler yaptı. Atladı, zıpladı, çırpındı, güneş ışığının altında derisi renkten renge girdi... Çocuklar birbirlerine kendisini gösteriyor bu ise onun çok hoşuna gidiyordu....

Bir ara insanlarla aynı yuvada kalmış olmanın büyük bir zevk olacağını düşündü. Bu mümkün müydü?... Gür Bıyık Amca'ya sormalıydı.

*

Bugünlerde bir yalancı ahtapotla arkadaşlık kurmuştu... Aslında ahtapotun yalancı olduğu falan yoktu. Yalnız onun bir özelliğinden dolayı bu ad takılmıştı. Bu ahtapot, her hangi bir balığı gördüğünde, o balığın korktuğu bir başka deniz hayvanının şeklini alabiliyordu. Bu sık sık kullandığı özelliği, başkalarını korkutmaktan çok, kendi can güvenliğini sağlaması için gerekli oluyordu... Ondan daha güçlü ve ona düşmanca tavırlar içinde olan bir hayvanı görünce hemen onun korktuğu hayvanın şeklini alıyor ve böylece canını kurtarmış oluyordu...

Yalancı ahtapotla gezmek, onun maceralarına ortak olmak çok eğlenceli bir işti... Bazen, yırtıcı balıkların şekline bürünerek Gezgin'i bile korkuttuğu oluyordu ama olsun, o bunu şaka olarak değerlendiriyordu.

Gezgin son günlerde suyun üstüne çok yakın yüzüyor, günlerce önce gördüğü, o kanadına bin bir renk dizilmiş olan keleşbeği yeniden görmek istiyordu. Saatlerce bu kıyıya yakın ve suyun üstünde yüzmesine rağmen onu göremiyor, sonra derin suların en derinine iniyordu... Zemindeki kayaların arasına girmeyi, bazı balıkların önüne birden bire çıkarak onları korkutmayı çok seviyordu. Tabii bu korkutma işini tadında bırakıyor, şakayı sevmeyen balıklara bunu asla yapmıyordu.

Onun sevdiği şeylerden biri de, denizdeki yemyeşil, yumuşak yosunların arasına yatmak, uyumaktı. Onların kokusunu, hareket eden suyla kendisine temas etmesini çok seviyordu...

Gezgin hayatından memnundu memnun olmasına ama bu memnuniyet onun dünyayı görme hevesini yok etmeye yetmiyordu. Su içinde sürüyle arkadaşı, eğleneceği şey olmasına rağmen, akli fikri suların üstündeki dünyadaydı... İnsanlar nasıl oluyordu da suyun içinde olmadan yaşayabiliyorlardı, bunu bir türlü anlayamıyordu. Kendisi birkaç sefer suyun dışına sadece başını çıkarmayı denemiş, dışarıdaki hava kendisine öyle kötü gelmiş, derisini hemen kurutmaya başlamıştı ki, hemen başını suyun içine çekmişti...

Kendisinin suyun dışında duramadığı gibi insanların da suyun içinde duramadıklarını, hemen suyun üstüne çıkmak ve derin derin nefes almak istediklerini işitmişti büyüklerden.

Son günlerde insanları daha çok düşünüyordu... Bir seferinde bulunduğu yerden çok uzaklara gitti, insanların birlikte yüzdükleri bir sahile ulaştı... Evden ilk defa bu kadar uzağa giden Gezgin için çok farklı bir gündü. Onların ayaklarının yanından geçmiş, zaman zaman da denizin dibine yatarak onların ne yaptığını anlamaya çalışmıştı...

Balıkların büyüklerinin ve küçüklerinin olduğu gibi, insanların da büyük ve küçükleri vardı...

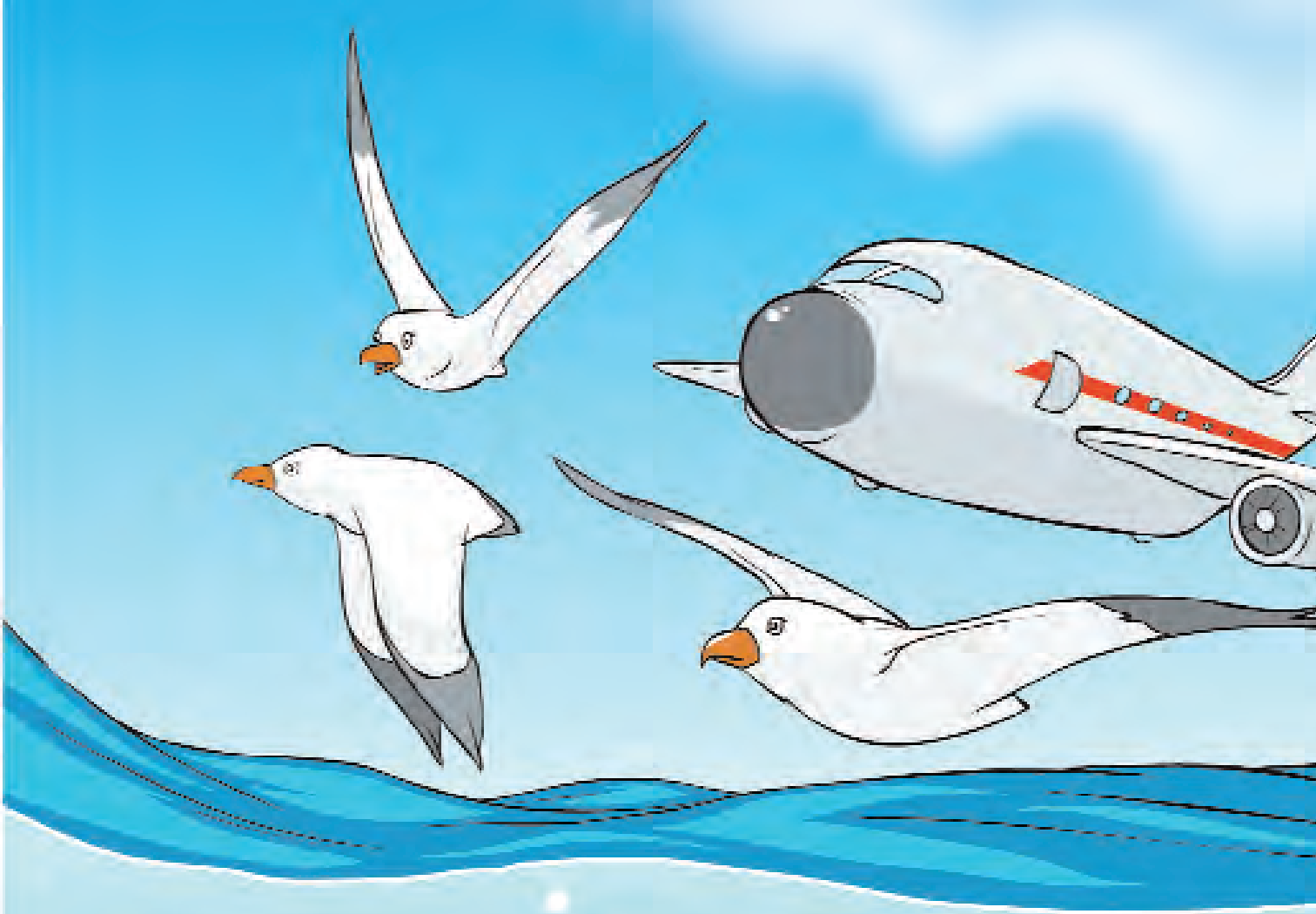
Büyükleri çocukların anne ve babaları olmalıydı...

Çocukların anne ve babaları, yavrularına yüzme öğretmek için onları kucaklarında tutuyor, kulaç atmalarını öğretiyordu. Babaların, annelerin onca öğütlemesine ve çocukların da o kadar gayretine rağmen yüzme-yi öğrenememesi, büyüklerinin bıraktığı anda suyun dibine dalmaları Gezgin'in çok garibine gidiyor, kendisinden çok büyük olan bu çocuk-ların suyun içinde boğulur gibi olmalarını anlayamıyordu... Bu kadar basit bir şeyi nasıl olur da beceremezlerdi?

İnsanların bir kısmı suyun içinde gözlerini açıyor, kendisi-ni görünce yakalamak için ellerini uzatı-yorlardı. Hele yüzme bilip biraz fazla açılan çocuklar, yanlarından kendisi-nin geçtiğini görünce ne yapacaklarını şaşıyorlar, hemen babalarına, annele-rine, çığlık çığlığa gördüklerini an-latıyorlardı.

Bir ara, çocukların birinin kendisini yakalamasına izin vermek bile geçti aklından. Sonra da, ellerinde sıkmasından, canını yakmasından korktuğu için vazgeçti.

O gün, suların üstü karanlık olana kadar insanların arasında yüzdü durdu. Onların coşkularına ortak oldu. Değişik bir gün olmuştu onun için...

Uzun bir mesafeyi geçip tekrar kendi sularına döndüğünde, gördüklerini, insanların arasında yüzdüğünü, onlara neredeyse dokunduğunu, yüzme bilmediklerini ballandıra ballandıra anlattı. Arkadaşları Pullu, Kırmızı Benek, Küçük Solungaç da onu büyük bir dikkat ve hayretle dinlediler. Arkadaşlarının çoğu, yaptığıнын bir çılgınlık olduğunu, insanlara o kadar fazla yaklaşmaması gerektiğini söyledi

*

Deniz maviydi... Gökyüzü de mavi... Ilık bir rüzgâr mavi denizde küçük dalgalar oluşturuyor, bu ise göz alabildiğince uzayıp giden

suya ayrı bir güzellik veriyordu... Havanın ve suyun güzelliği Gezin'e büyük bir sevinç vermişti. Yerinde duramıyordu... Geçmiş günlerde gördüğü o güzel kelebeği bir kere daha görmek umuduyla yine suyun üzerine yakın geziniyordu.

Gökyüzünde beyaz kuşlar  t şerek, zaman zaman denize çok yakın uçuyorlardı. Bazen de bunların üzerinde iri, demir gövdeli bir kuş büyük bir sesle uçup gidiyordu. İşte bu sırada hem martılar tedirgin oluyor, sağa sola ka ışıyordu hem de denizin üstüne yakın yüzen balıklar korkup içerilere doğru ka ışıyordu.

Bir gün, G r Bıyık'a, bu büyük bir gürültüyle uçan iri gövdeli kuşun ne olduğunu sorup öğrenmişti:

G r Bıyık, "bu hep akıllı olduklarından bahsettiğimiz insanların bulunduğu ve adına uçak dedikleri hava taşıtlardır. Sen onun gürültüsüne ve gövdesinin iriliğine bakma, ne sana ne diğer deniz hayvanlarına ve ne de sağa sola ka ışan martılara uçağın asla bir zararı dokunmaz."

B y ğ nden böylesine bir bilgi aldıktan sonra Gezin'e biraz daha güven gelmişti. Artık uçak geçtiğinde, onun gürültüsünden korkup denizin derinliklerine kaçmıyordu...

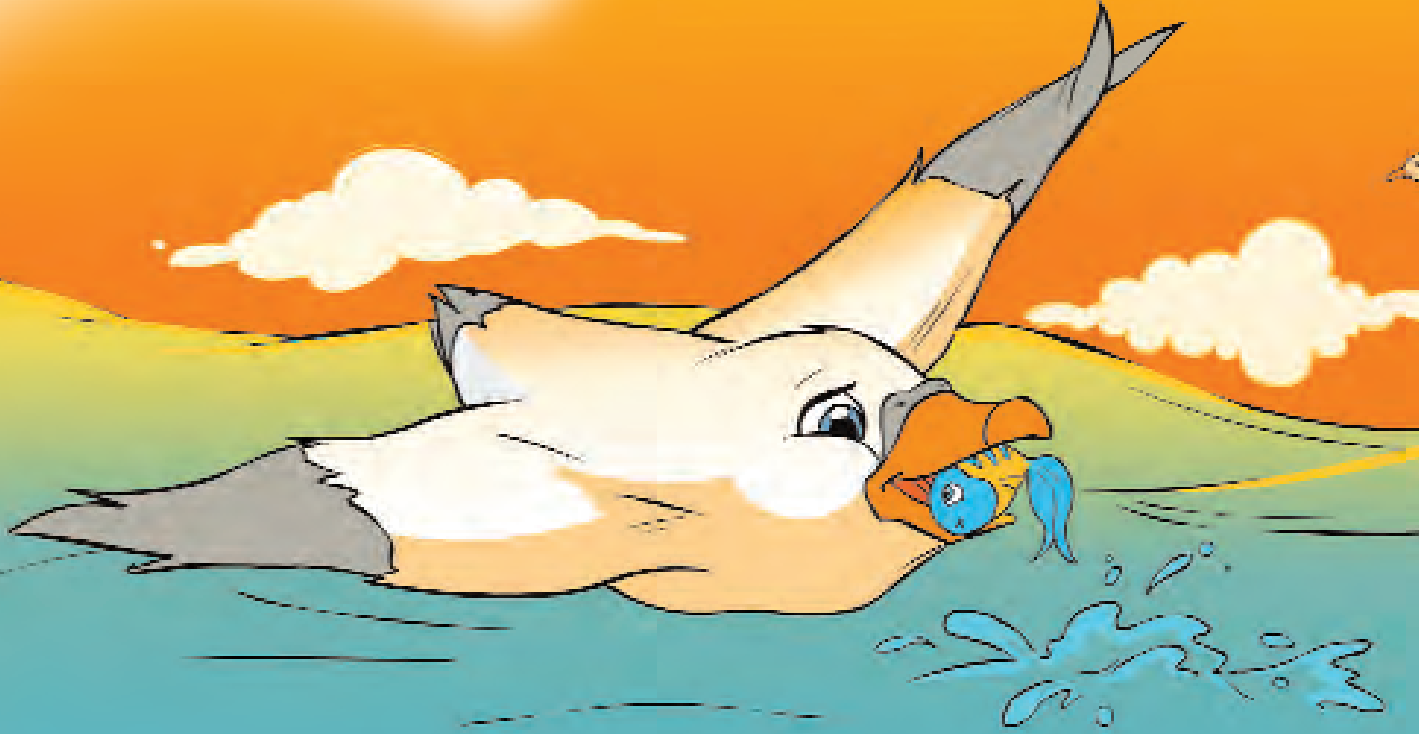
Yaz gelmişti... Denizin suyu iyice ısınmıştı... Bu sene biraz daha irileşen Gezgin serinlemek için arada bir başını suyun üstüne çıkarıyordu...

Bir geminin hemen yanında, onun gittiği yöne doğru yüzüyordu. İnsanlardan bazıları onu gördü... Ekmek parçaları attılar suya... Gezgin'in karnı toktu ama, sırf insanlara yaptığı iyiliklerin boşa gitmediğini göstermek için atılan ekmeklerden yedi... Bu arada ağzını sudan birkaç santim dışarı çıkardığı oluyordu ve bu insanların çok hoşuna gidiyordu... Atılan ekmekleri havada kapıp, nasıl becerikli bir balık olduğunu ispatlamak istiyor, bunda da başarılı oluyordu.

İşte ne olduysa o sırada oldu... Bir martı, suyun yüzüne sadece ağzını çıkaran Gezgin'i tuttuğu gibi havalara kaldırdı...

İnsanlar çığlık attılar ve birbirlerine bu manzarayı gösterdiler. Gezgin, günlerdir, hatta aylardır merak ettiği göklere doğru martının ağzında yükseliyordu...

Martı da Gezgin gibi uçmayı henüz yeni öğrenmiş, çocukluktan kurtulamamıştı. Türlü öğütler verilerek bugün ilk kez tek başına

uçmaya uğurlanmıştı aile fertlerince. Gezgin onun ilk avıydı ve doğru annesine götürmek “bak anne, ben artık avlanacak kadar büyüdüm!” diyecekti. Keyfi yerindeydi ama kaygan balığı götürürken oldukça zorlanıyordu...

Gezgin bir ara denizden iyice yükseldiğini fark etti. Şehrin kıyısında ki dev binaları, önlerindeki bahçeleri ve çiçekleri gördü... Az önceki gemi gibi bir sürü daha olduğunu gördü. Etrafa biraz daha bakacaktı ama nefes alamıyordu ki... Boğulacak gibiydi... Son gücünü toplayarak çırpındı... Martı gagasını biraz daha kapattı... Gezgin’in canı çok acıyordu... Bu havasızlığın az sonra kendinin sonu olacağını çok iyi biliyordu...

Başını suyun üstüne uzattığı ve insanları o kadar çok merak ettiği için şimdi çok pişmandı ama iş işten çoktan geçmişti.

Martı, sevinçle çok hızlı uçtuğu için sahile çoktan gelmiş, evlerin çatılarının üstünde tur atıyordu... Gezgin zorla gözünü açıp, son bir defa olsun insanların dünyasına göz atmak istedi...

Kırmızı çatılar, ağaçlar, çimenler, onun çok hoşuna gitmişti... Fakat havasızlık, bu manzaranın tadını çıkarmasına engel oluyordu...

Yavru martının ağzında son bir defa daha çırpındı... Acemi martı, kaygan balığı tutmakta zorlanıyordu... Vücudunun büyük bir bölümünü martının gagasından kurtaran Gezgin olanca gücüyle çırpındı ve kendisini sıkan gagadan kurtuldu... Mavi boşlukta aşağı doğru düşüyordu...

Havasızlıktan boğulmak üzereydi... Ne Gür Bıyık, ne de diğer büyükleri ona, bu kadar yüksekte düşünce ne olabileceğini söylememişlerdi. Ama güzel şeyler olmayacağı muhakkaktı... Gezgin sonunun geldiğini düşündü... Düşmekten ölmese de, suya kavuşamayacağı için havasızlıktan ölecekti... Son dakikalarını iyi değerlendirmek, güzel hatırlarla ayrılmak istiyordu dünyadan...

Süratle iniyordu aşağıya. Denizin dışındaki dünyada hiç bulunmadığı için, düşeceği yerin nasıl bir zemin olabileceği hakkında da en ufak bir fikri yoktu... Yer gittikçe yaklaşıyordu... Ve nihayet düştü...

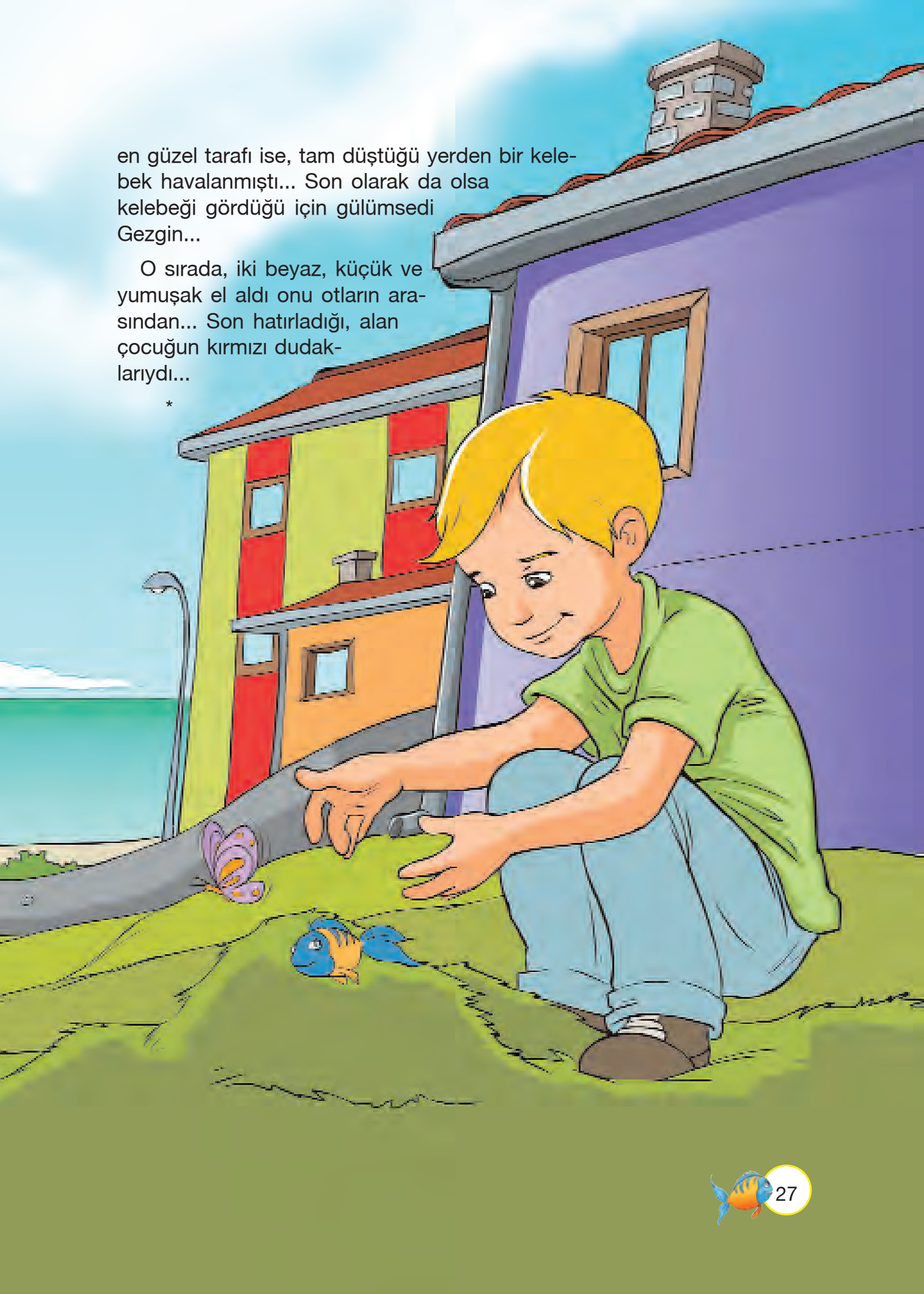
Kendini toparladıktan sonra şöyle bir etrafa baktığında, denizin dibindeki yosun kümelerine benzer bir yerin üstüne düştüğünü fark etti. Fazla canı yanmamıştı, çünkü, o sırada bahçıvan otları kesmiş, kümeler halinde yığılmıştı... İyi ki Gezgin tam bu kümelerin üstüne düşmüştü... İşin

en güzel tarafı ise, tam düştüğü yerden bir kelebek havalanmıştı... Son olarak da olsa kelebeği gördüğü için gülümsedi Gezgin...

O sırada, iki beyaz, küçük ve yumuşak el aldı onu otların arasından... Son hatırladığı, alan çocuğun kırmızı dudaklarıydı...

*

Gözlerini açtığında, kendisini bir akvaryumun içinde buldu... Akvaryuma yaklaşan çocuğun, kendisini kurtaran beyaz ve tombul ellerin sahibi olduğunu son olarak gördüğü kırmızı dudaklarından tanıdı.

İyi ki dış dünya da böylesine iyi niyetli çocuklar vardı...

Şimdilik hayatından memnundu... Tam vücut ısısına uygun bir su ortamı vardı akvaryumda... Zeminde rengârenk taşlar döşeliydi... Hatta deniz dibi yosunlarını andırır yeşillikler vardı ama bunlar plastikten olduğu için, asıl yosunlar kadar güzel ve yumuşak değillerdi...

İşte yıllardır özlediği insanların dünyasının içindeydi... Allah dualarını kabul etmiş ve insanların da en iyisine denk getirmişti onu. Yoksa ona böyle merhametle muamele edilmezdi herhalde...

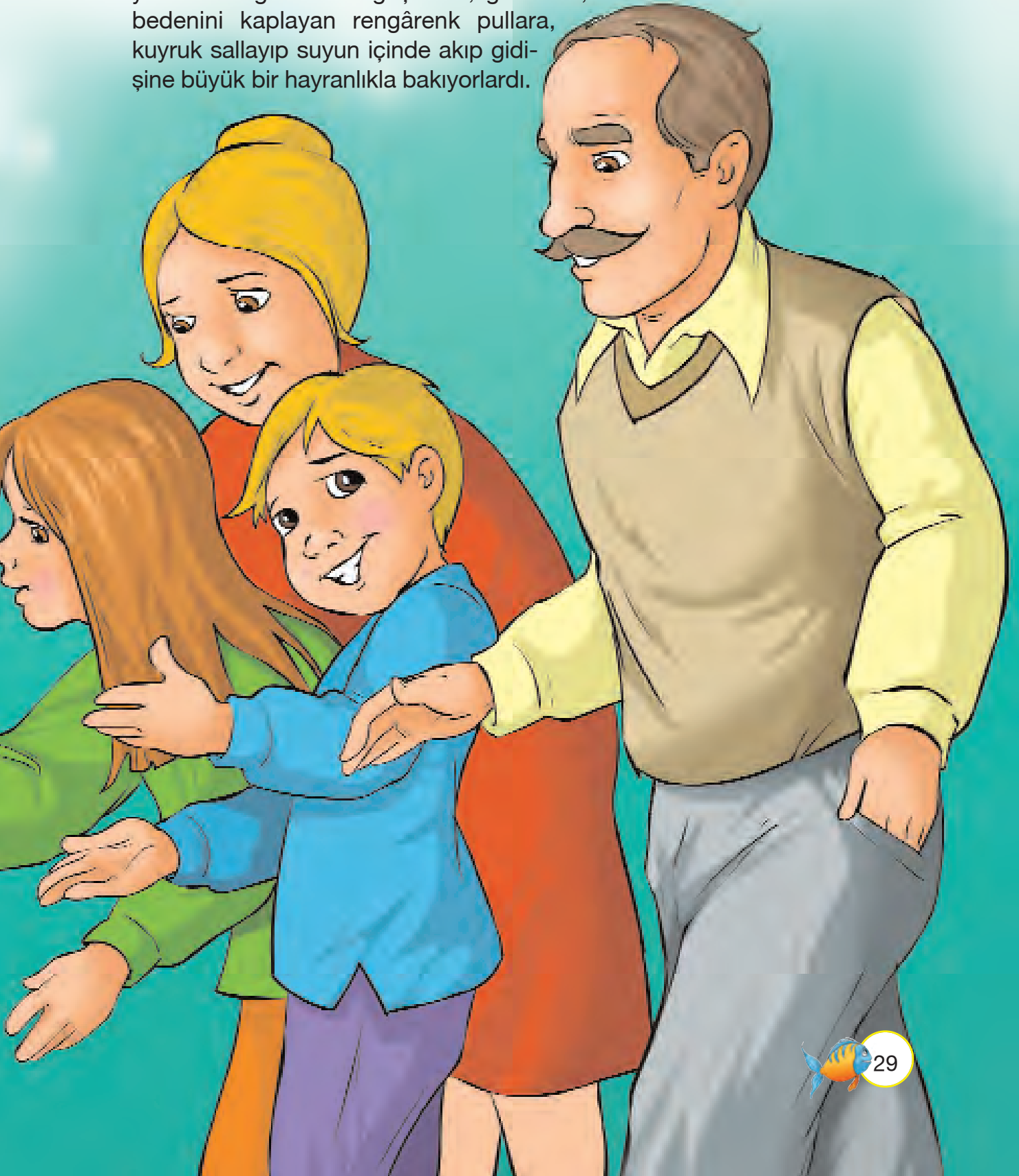
Ailede bir bıyıklı adam vardı... Bu Gür Bıyık amcaya benziyordu... Bir de gözlüklü kadın vardı... bu kendisini kurtaranının annesi olmalıydı... Bir de uzun saçlı çocuk vardı ki, bu da evin kızıydı herhalde. Ailenin çok mutlu olduğu yüzlerinden eksik olmayan gülücüklerinden belliydi...

Evin bir de kedisi vardı... O da sık sık akvaryumun başına geliyor, elleriyle, ayaklarıyla onu yakalamak istiyordu ama tabii ki camdan içeri girmeyi başaramıyordu. Anladığı kadarıyla, bu görünüşü güzel, tüyleri

yumak yumak olan kedinin niyeti iyi değildi... Sanki kendisini yemek için ağzının suyu akıyordu...

Aile, genellikle akşam olunca hep birden akvaryumun başına toplanıyor ve Gezginin solungaçlarına, gözlerine, bedenini kaplayan rengârenk pullara, kuyruk sallayıp suyun içinde akıp gidişine büyük bir hayranlıkla bakıyorlardı.

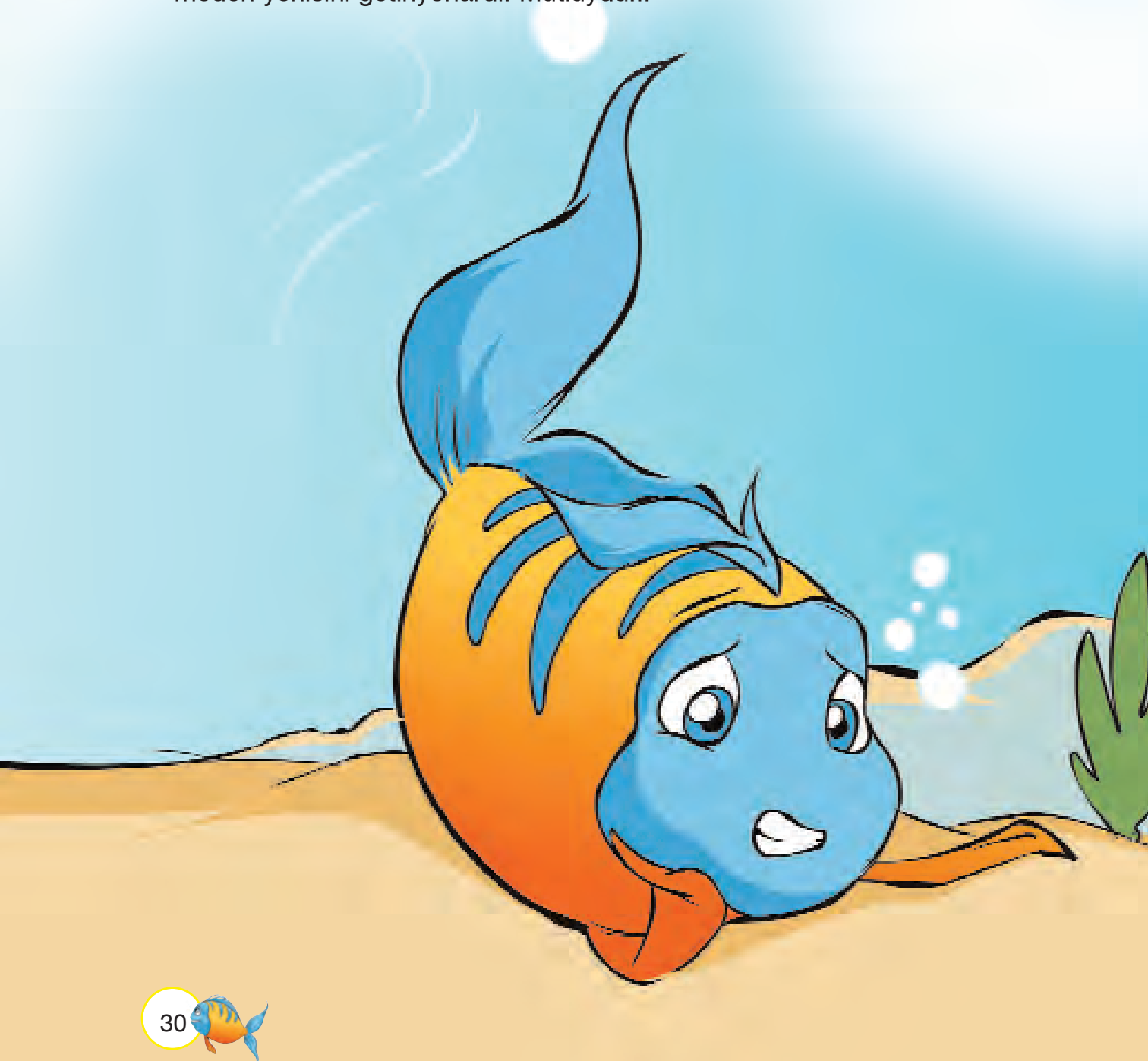

Eve her gelen misafir, “Eren, senin kurtardığın balık bu mu?” diyor, Gezgin’i görmek için yaklaşıyor, gözlerini alamıyorlardı dakikalarca...

İnsanlar güzel varlıklardı... Önceleri kendisini kızartıp yemelerinden korktu ama sonraları böyle bir tehlikenin olmadığını anladı.

Gezgin elektrik ışığını tanıdı... Burada, geceyle gündüzün denizdekinden daha farklı olduğunu öğrendi...

Akvaryumun suyunu muntazam aralıklarla tazeliyorlar, yiyeceği bitmeden yenisini getiriyorlardı. Mutluydu...

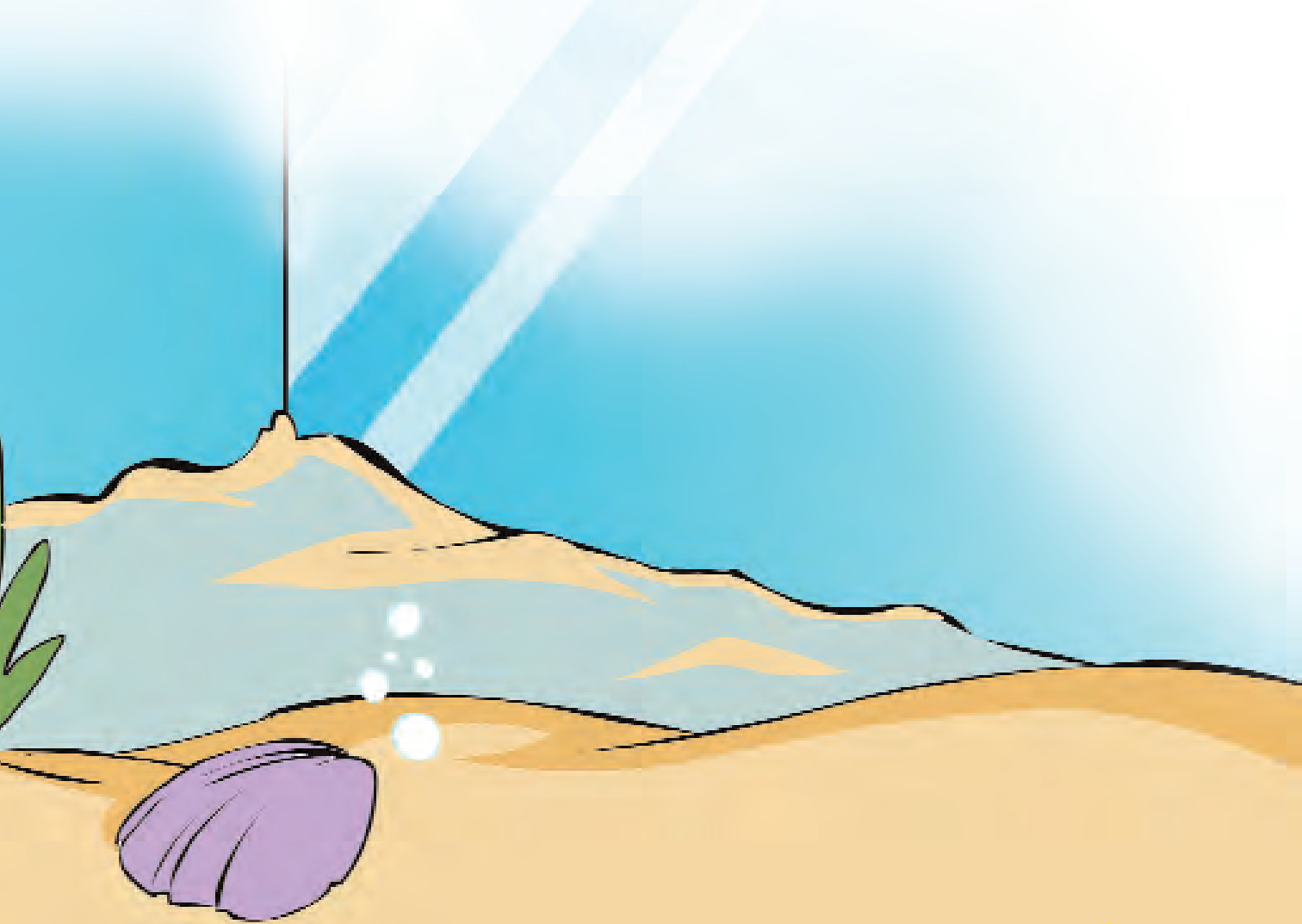

Ama arkadaşı yoktu... Yalancı Ahtapotu arıyordu şimdi... Yılan balığını, kılıç balığını, balınayı, yunusu arıyordu... Hem kendisinin de anlatacağı o kadar çok şey birikmişti ki. Pullu, Kırmızı Benek, Küçük Solungaç yolunu bekliyor olmalıydılar.

Burada istediğı kadar yüzemiyor, biraz ileri gitse hemen camın o sert dokunuşuyla karşılaşıyordu...

Gerçek yosunların içinde oturmak, uyumak ve sonra da uyanmak istiyordu. Mercanların, denizanalarının, istiridye ve midyelerin görüntüsüne, sesine hasret kalmıştı burada...

Bu istediğini insanlara nasıl anlatabilirdi ki?... Onlar dilinden anlamazlardı ki... Geceleri insanlar yatıp da kendisi de akvaryumun bir köşesine çekildiğı zaman, gizli gizli “Allah’ım beni tekrar denizime kavuştur... Bir daha insanların dünyasına gönderme!” diye dua ediyordu.

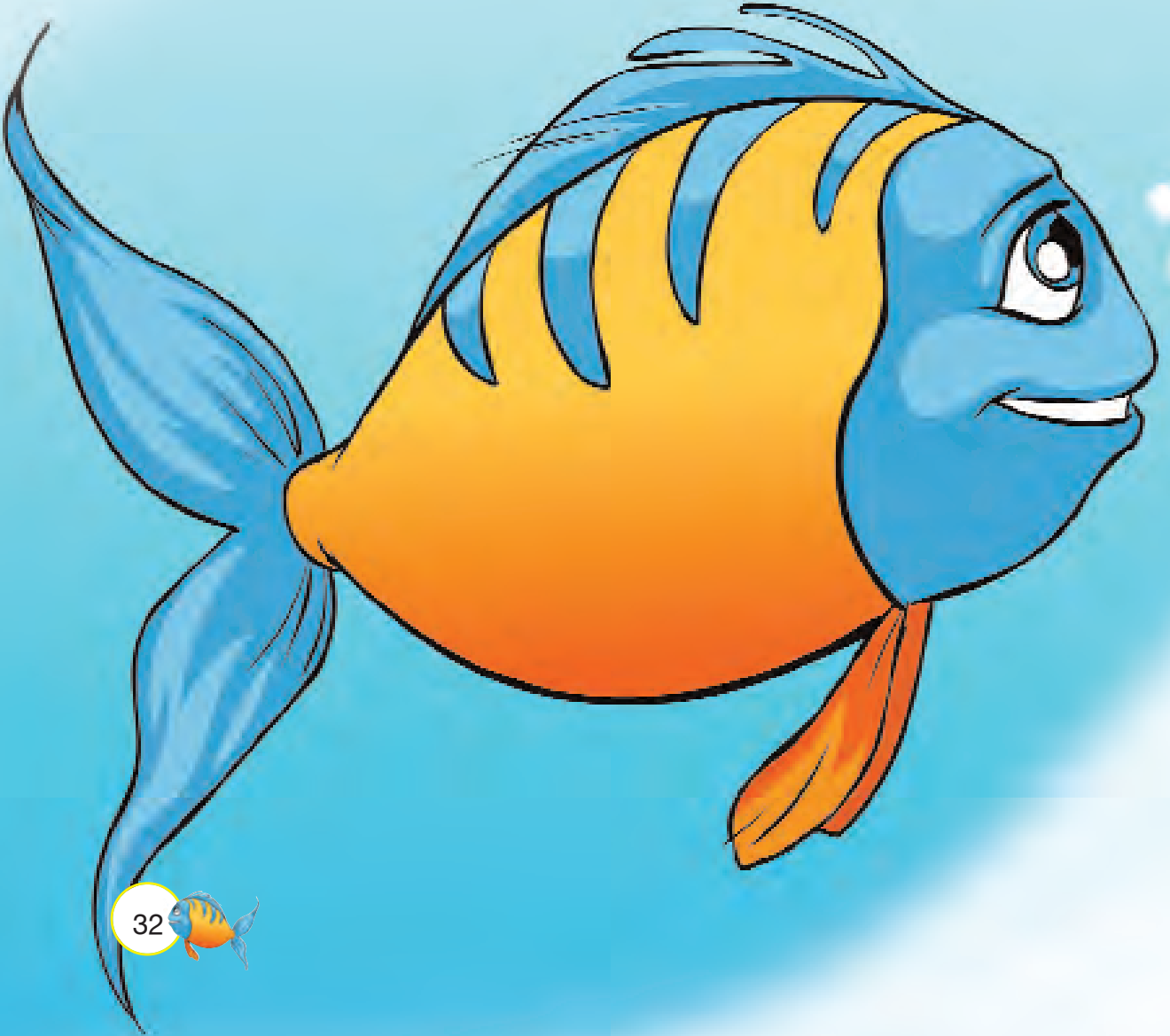

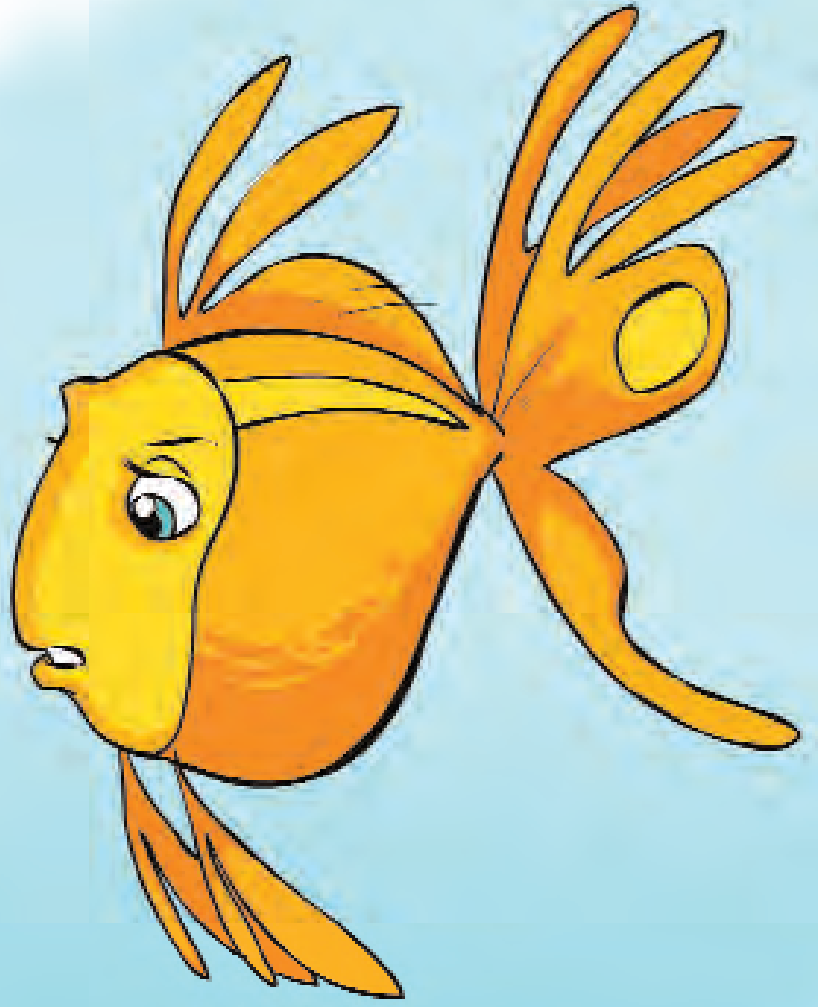
Günler birbiri ardına geçiyordu... Gezgini gittikçe büyüyordu. O bir süs balığı olmadığı için dar akvaryumda beslenmesi oldukça güçlü.

Onun günden güne böylesine müthiş bir hızla büyümesi sahiplerini kaygılandırıyordu...

Misafirliğe gelenlerden biri, “Bu akvaryum balığı değil... Ohh, ne güzel şişmanlamış... Tam tavada kızartılacak balık... Artık çıkarın da yiyin şunu.” demişti de insanların dilini bilmediği için söyleneni anlamamıştı...

Gün geçtikçe büyüyor ve akvaryum ona daha da dar geliyordu... Konuşacak, anlayacak, beraber yüzecek kimse yoktu... Canı sıkılıyordu... Onun bu can sıkıntısını sahipleri de fark etmiş olacaktı ki; yalnız kalmasın diye ona bir arkadaş getirdiler... Bu turuncu renkli, incecik endamlı bir süs balığıydı...

O, turuncu balık geldiğinde zevkten dört köşe olmuştu... Ama ilerleyen günlerde, onun kendisi için hiç de iyi bir arkadaş olmadığını anladı...

“Benim pullarım, solungaçlarım ve kuyruğum senden çok güzel...” diye hava atıyor, gururundan ve kibrinden yanına yaklaşılmıyordu... Gezgin yine köşesine çekildi, kös kös oturdu...

Ondaki bu durgunluğu, bu isteksizliği gören insanlar, denizi özlediğini anlamakta gecikmediler...

Ve güneşli bir sonbahar günü, onu otların arasındayken tutan tombul ve beyaz çocuk eli denizin serin sularına bıraktı onu... Suyu kavuşmadan önce dönüp bu güzel çocuğun yüzüne baktı; sapsarı saçları, simsiyah gözleri ve kıpkırmızı dudakları vardı... Bu çocuğu tanıdığı için mutluydu...

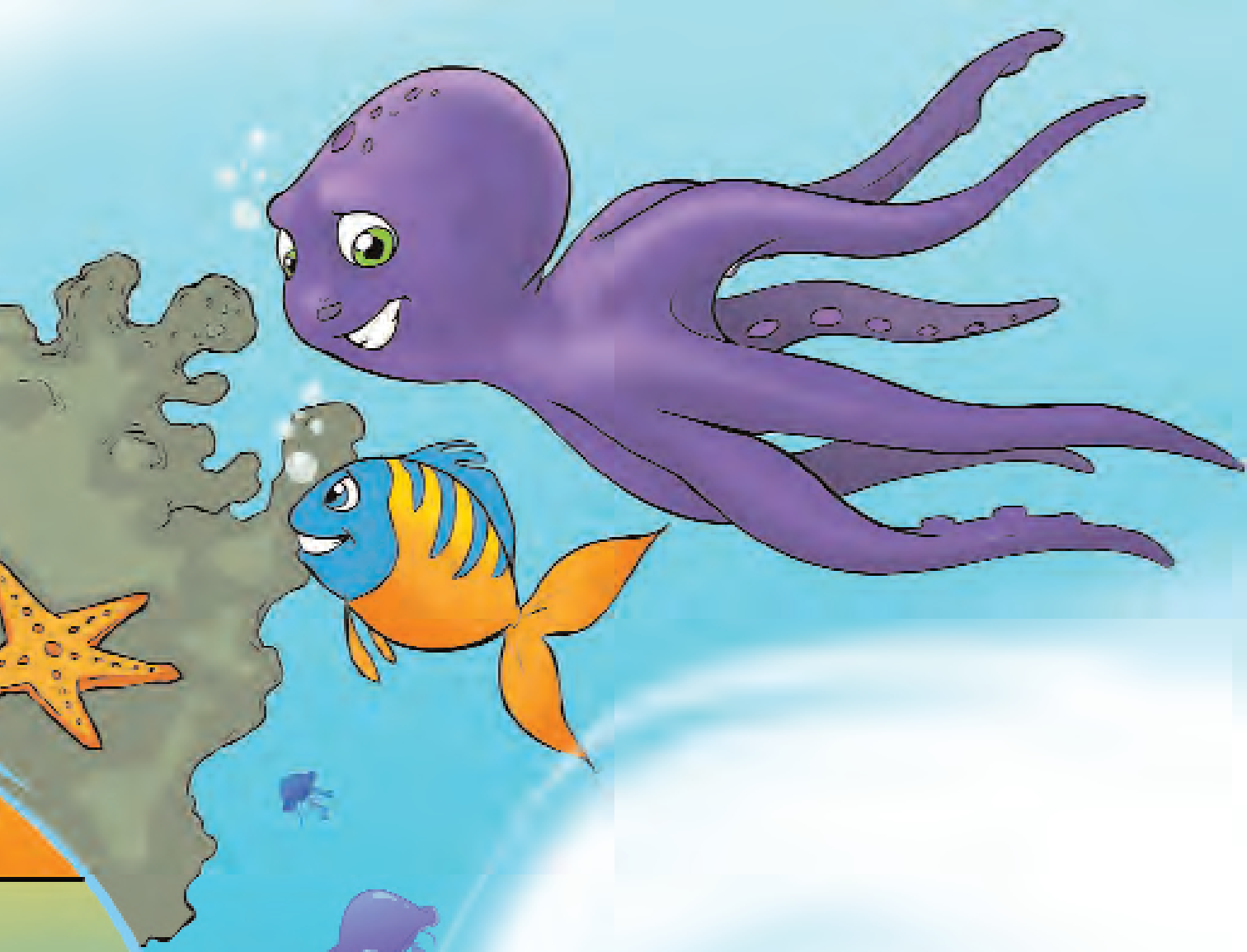
Eğer bu çocuk, otların arasında kendisini bulup hemen suyla buluşturmasaydı ne dünyayı görebilecekti ne de akvaryum hayatını... Bir daha sonsuz sularla buluşma hayali bile kuramayacaktı.

Gezgin bu insanları unutmuyacaktı... Denizin üstüne çıkıp kendisiyle vedalaşan çocuğa üç defa baş salladı, kuyruk şapırdattı.... Çocuk balıkların teşekkürünün böyle olduğunu anladı... O da ona el salladı... Bütün kalbiyle yeni hayatında başarılar, mutluluklar ve gülücükler diledi...

Mavi sular, hoş geldin der gibi sardı Gezgin'i... Gezgin doğruca dinlendiği yosunların içine doğru gitti...

Orada bekleyen bir kılıçbalığı gördü... Büyük bir korkuyla kaçarken, arkadaşının gülüşünü duydu; bu yalancı ahtapottu....

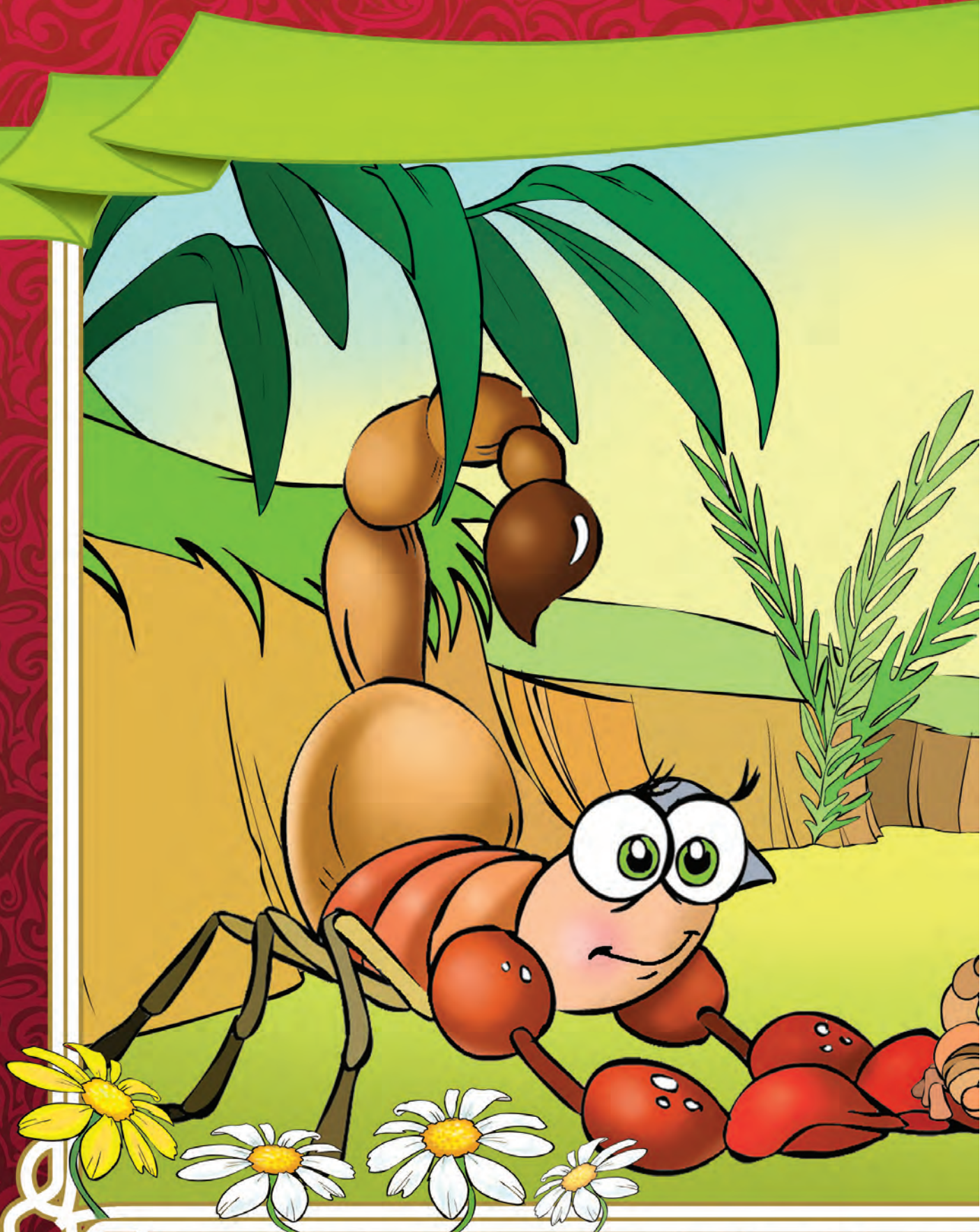
O dış dünyaya gittiğinden beri her gün bu yosunların yanına geliyor, Gezgin'i arıyordu... Arkadaşlarına her gün haber götürüyordu.

İki arkadaş büyük bir mutlulukla kucaklaştılar...

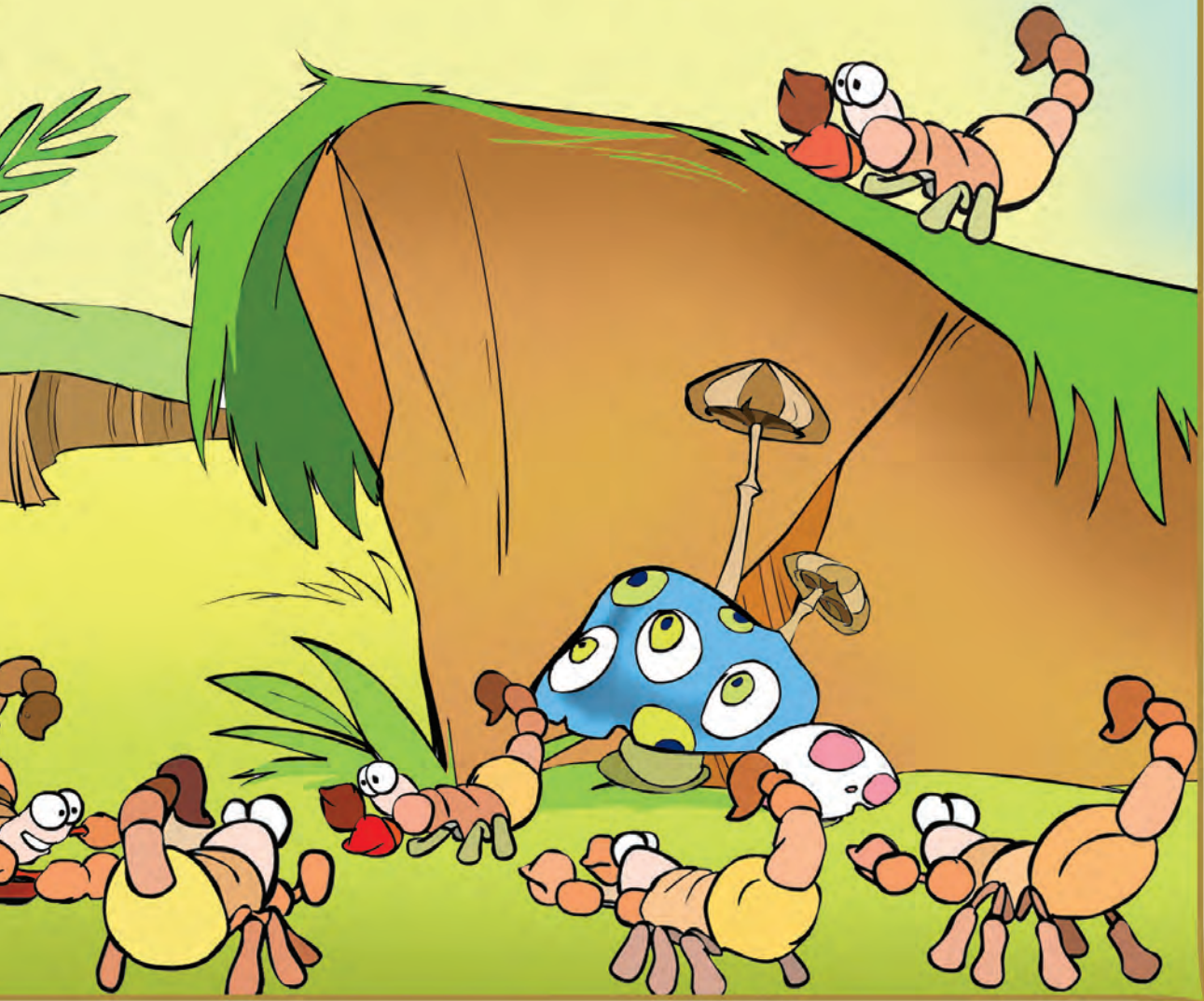
Gezgin ona dış dünyada gördüklerini anlattı... Bir balığın ancak kendi denizinde mutlu bir hayat sürebileceğini söyledi...

Mercan kayalıklarına doğru konuşa konuşa gittiler...

Mavi sonsuzlukta, onları bekleyen çok güzel bir arkadaşlık ve çok mutlu günler vardı...

AKREP GÖÇÜ

Uzun süren bir kış uykusundan gerinerek uyandı sarı akrep; diğ-
er adıyla “İnce Kuyruk”..... Bu geçirdiği kaçıncı kış uykusuy-
du, birdenbire hatırlayamadı. Hatırlamasına da gerek yoktu... Önce ilk-
bahar geçecekti tatsız tuzsuz... İlkbaharın ilk günleri kış uykusunun al-
tında geçerdi zaten... Kuyruğunun ucundaki zehir bile tam kıvamını bu-
lamazdı. Ama yaz... Onun en sevdiği mevsimdi... O mevsimde daha bir
büyür, asla yiyecek bulma sıkıntısı çekmezdi...

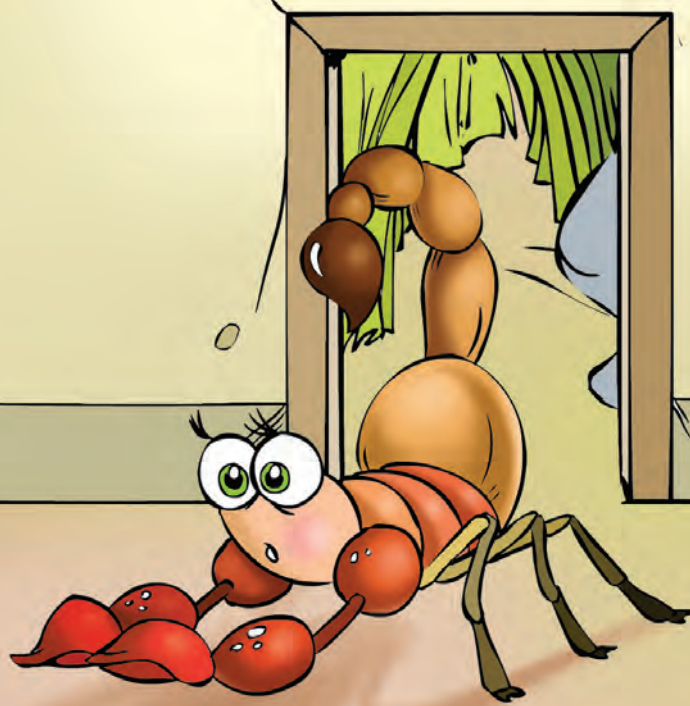
Hazıranda çocukları olacaktı... Ahh onları öylesine çok seviyordu ki...
Sırtında gezdiriyordu, yorulmasını hesaba katmayarak...

Birden geçen sene ki çocuklarını hatırladı... Ne şeker şeylerdi onlar...
Büyüene kadar hepsini sırtında gezdirmişti... Tavuklardan, horozlar-
dan, kargalardan, kartallardan, serçelerden saklamıştı... Bütün bu say-
dıklarının gagası vardı ve akrepleri gördüğü yerde öldürmekten, kuyruk
hariç etini ağızlarını şapırdada şapırdada, gagalarını takırdada takırdada
yemekten büyük bir zevk alırlardı.

Asıl çekindiği ise insanlardı şüphesiz... Çünkü insanların dışındakile-
rin ellerini kullanma becerileri yoktu...

Ama insanlar, müthiş zekâları sayesinde hayvanlar gibi sadece be-
denlerini kullanmakla kalmıyorlar, kendilerini öldürmek için çeşitli alet-
ler kullanıyorlardı...

İnsanlar kendilerini ezerlerken önceleri maşa kullanırlardı... Hani şu
eskiden sobalardan ateş çekmekte kullanılan maşalar... İnsanlar için

her nesne, anında akrepleri yok etme aracına dönüşebiliyordu. Bu bazen bir terlik, bazen bir süpürge, bazen demir ya da ahşap bir çubuk olabiliyordu.

İnce Kuyruk geçen seneyi çok acı bir şekilde hatırladı... Akrep olmak gerçekten de zordu... Ahh o insanlar; hiç düşünmüyorlar mıydı akreplerin de sevilebileceğini?... Çocuklarına hiç söylemiyorlar mı; “yavrum işte şu gördüğünüz akreplerin de canı vardır... Ve onlar canlarını yakmadığımız, üzerlerine basmadığımız, kuyruklarını, ayaklarını kırmadığımız zaman asla bize zarar vermezler” diye.

Hayır hayır söylemiyorlardı herhalde... Eğer söyleselerdi çocuklar onlara öylesine zalim davranmazlardı. Her gördükleri yerde “İşte akrep!” diye bağırılmazlar, haykırılmazlar, ellerine geçen taşla, sopayla üzerlerine hücum etmezlerdi.

İnce Kuyruk gene de halinden şikâyet etmiyordu... Yaratıcı onun da akrep olmasını uygun görmüştü demek ki... O halde bu haliyle yaşamının da mutlu yönlerini bulması gerekirdi...

Geçen yıl bir akşam yürüyüşü sırasında karşılaştığı çocukluktan arkadaşı olan örümcek Kıl Ayak:

“Aaa... Ne kadar güzel cildin var... Senin sırt derin kaygan ve parlak... Hem de bizimkilere göre daha sert... Tehlikelere ve her türlü darbeye karşı seni çok iyi korur” demişti...

İnce Kuyruk, ilk defa birinden övgü almıştı... Hoşuna da gitmişti aldığı bu övgü... Demek ki, karşındakileri mutlu etmek için onun bir güzel özelliğini bulup övmek gerekiyordu... O da, birkaç gün sonra Kıl Ayak’a rastladığında karşılık vererek gönlünü almayı becermişti:

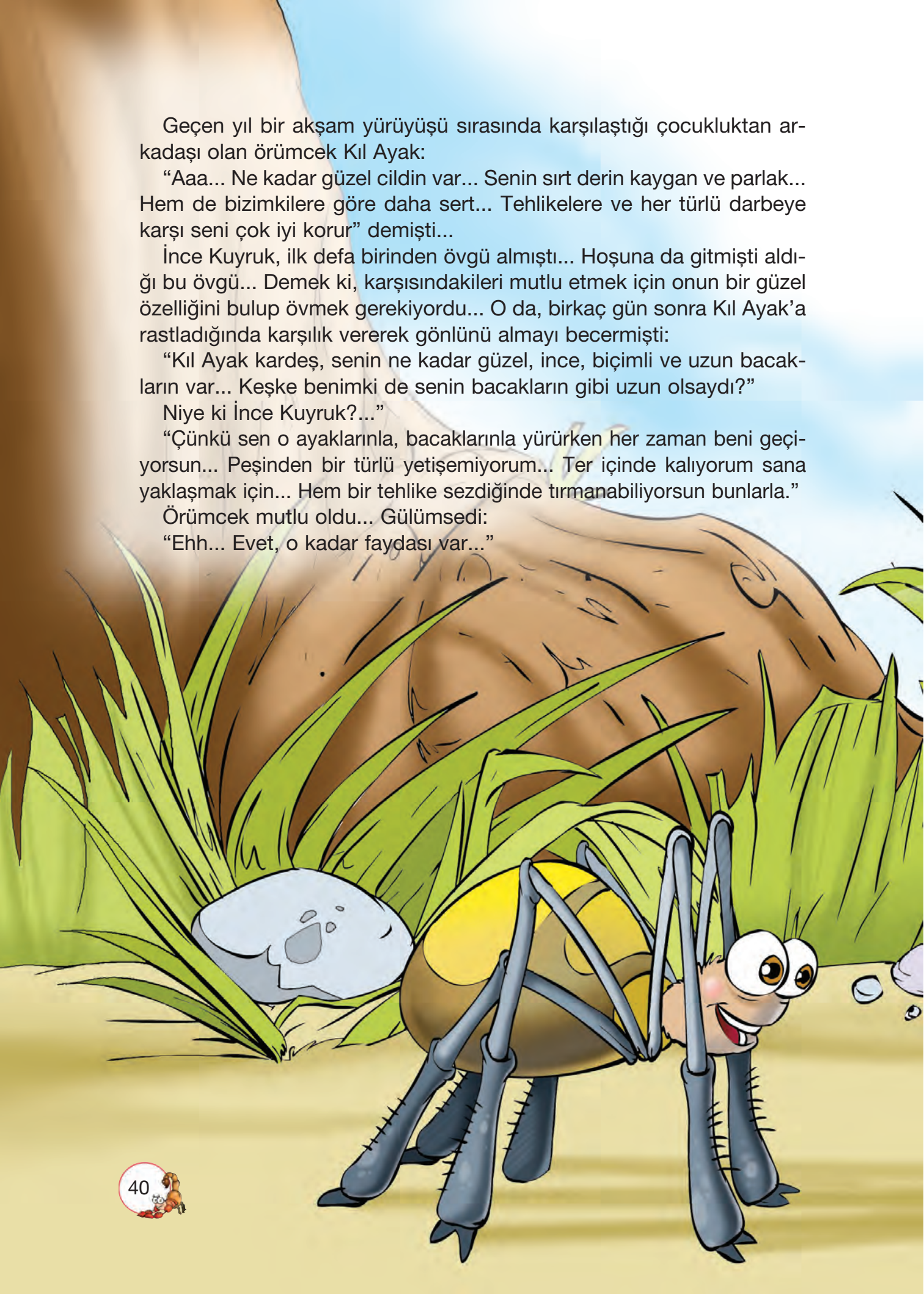
“Kıl Ayak kardeş, senin ne kadar güzel, ince, biçimli ve uzun bacakların var... Keşke benimki de senin bacakların gibi uzun olsaydı?”

Niye ki İnce Kuyruk?...”

“Çünkü sen o ayaklarınla, bacaklarınla yürürken her zaman beni geçiyorsun... Peşinden bir türlü yetişemiyorum... Ter içinde kalıyorum sana yaklaşmak için... Hem bir tehlike sezdiğinde tırmanabiliyorsun bunlarla.”

Örümcek mutlu oldu... Gülümsedi:

“Ehh... Evet, o kadar faydası var...”

“Hayır hayır... Sadece o kadar değil bence...”

Örümcek Kıl Ayak sordu:

“Başka ne yararı var sence?...”

“Bir yiyeceğe ulaşabilmek için kalkıp onun yanına kadar gitme zahmetine katlanmıyorsun. Uzatiyorsun kolunu, bacağını, hoop çekip alıyorsun...”

Bu “hoop çekip alıyorsun” sözü kahkahadan kırıp geçirdi örümceği;

“Doğru diyorsun İnce Kuyruk, öylesi bir avantajı da var bu uzunluğun...”

Örümcek iyice keyiflenmişti...

Yüzü tebessümle doluydu...

İyi niyetli akrep İnce Kuyruk, arkadaşının mutluluğundan dolayı çok iyi hissediyordu kendisini.

Bir Őeye daha karar verdi ki; birilerine iyilik yapmak, aslında kendine iyilik yapmaktı... O iyilik dönüp geri geliyor, seni buluyordu...

*

İnce Kuyruk bu sene daha çok tecrübe kazanmıştı... Geçen yıl, başından çok acı olaylar geçmişti...    yavrusuna yiyecek toplamak için bulunduğu delikten dışarı çıkmış, umduğu yerlerde istediği kadar yiyecek bulamadığı için daha uzaklara gitmek zorunda kalmış, yuvasına geç dönmüştü... Bulduğu yiyecekler ellerinde kalakalmıştı. Çünkü yuvasında o yiyecekleri verebileceği bir tek yavru bile bulamamıştı. Oturmuş, saatlerce ağlamıştı. Yavrularını kimin alıp götürdüğünü, kimin yok ettiğini bir türlü anlayamamıştı.

O yazı öylesine dertli, öylesine hüzünlü geçirmişti. Hiç yüzü g lmemişti. Buna rağmen insanlara karşı iğnesini asla kullanmamıştı. Çünkü yavrularını insanların yok ettiğine dair elinde bir kanıt yoktu. Yavruları çok küçük olduğu için bir karınca grubu saldırısında bile kendilerini koruyamamış olabilirlerdi.

Bu sene de beş yavrusu olmuştu. Hepsini birbirinden güzeldi. Onlara baktıkça i i burkuluyor, geçen seneki yavrularını hatırlıyordu. Onlar yaşıyor ol-saldardı şimdi kendi boyuna gelmiş olacaklardı. Kendi yiyeceklerini aramaya çıkacaklardı sabah erkenden.

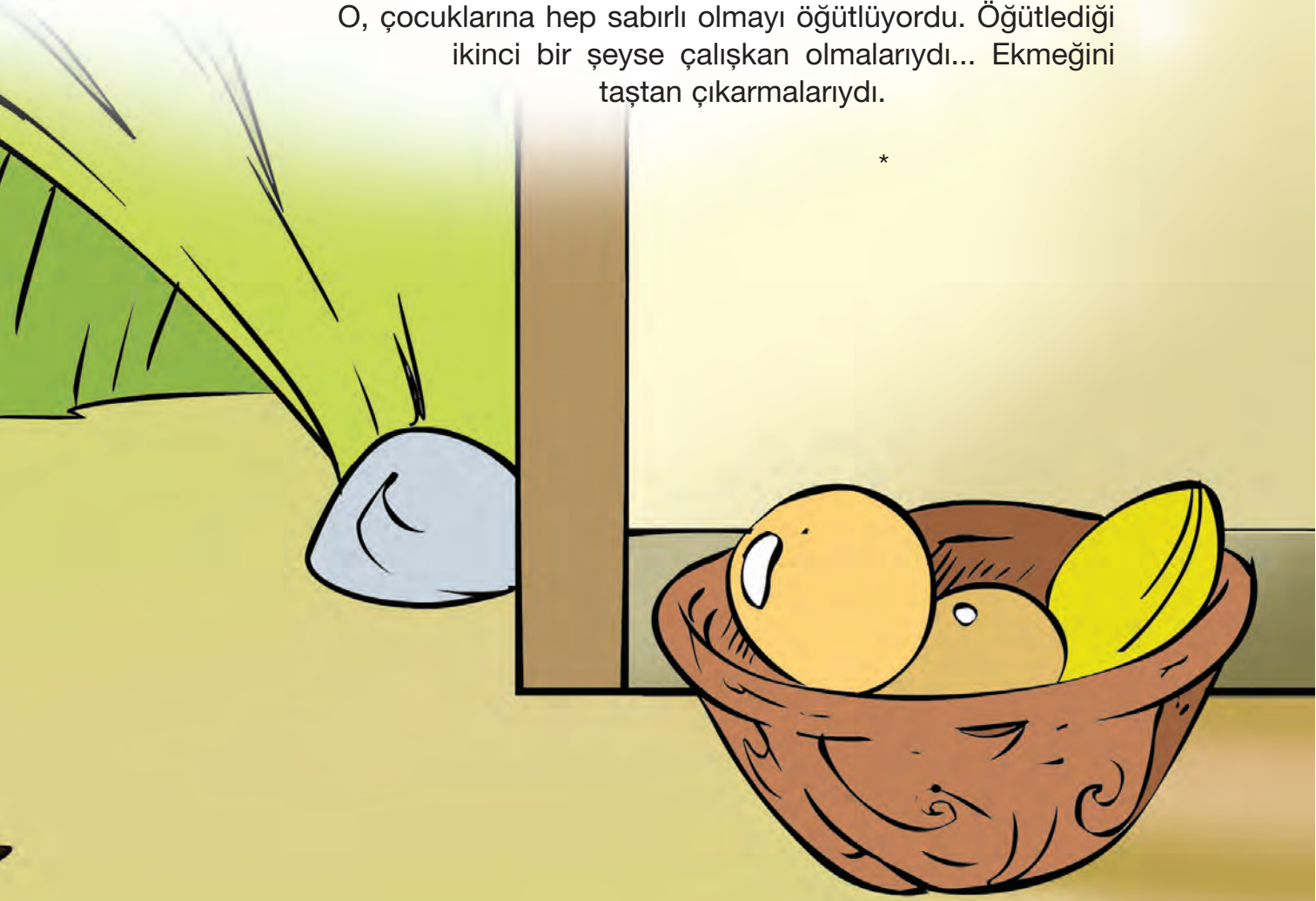
Geçen yıl ki o tatsız olaydan sonra, sırf yavrularına bir şey olmasın diye kaç yıllık yuvasını bile değiştirmişti. Çünkü geçen seneki yuvada kalmaları halinde aynı şeyler bunların da başlarına gelebilirdi.

Çocuklarına, sözlerini anlamaya başladıkları günden itibaren öğüt vermeye başladı... İnsanların ayaklarının altında gezmemelerini, onlara görünmemelerini, özellikle onların çocukları elleriyle dokunsa bile iğnelerini kullanmamalarını söylüyordu.

O biliyordu ki, insanlara karşı herhangi bir akrep iğnesini kullandığında, onlar bunun intikamını almaya çalışacaklar, zehirli ilaçlarla köklerini kazıyuncaya kadar uğraşacaklardı.

O, çocuklarına hep sabırlı olmayı öğütlüyordu. Öğütlediği ikinci bir şeyse çalışkan olmalarıydı... Ekmeğini taştan çıkarmalarıydı.

*

Anne akrep beş çocuğuyla birlikte güzel bir yaz geçiriyordu... Çocuklarını her sene olduğu gibi yürümeyi ve yiyecek aramayı öğrenene kadar sırtında gezdirmişti... Yorulmuyordu yavrularını taşıırken. Bu ona bir yük taşıma gibi değil, büyük bir zevk, doyulmaz bir mutluluk gibi geliyordu. Bütün anneler böyle değil miydi? Kangurular da ceplerinde gezdiriyorlardı çocuklarını.

Tek katlı ahşap bir evin mutfak duvarının içindeydi yeni yuvaları... Oradan taban tahtalarının altına geçiyorlar, insanlar ortalıkta olmadığı zamanlar, mutfağa çıkarak yiyecek arıyorlardı. Anne akrep, cesur adımlarla koca evi geçiyor, ta dışarılara, yola ve bahçeye gidip yiyecek arayabiliyordu...

Bir gün, yine böyle uzun bir yolculuktan döndüğünde, yavrularından birinin bacaklarından birisinin incindiğini gördü. Yavru acıdan kıvranıyor, ezik ayağının acısından yerinde duramıyordu... İnce Kuyruk da yavrusunun acısını yüreğinde hissediyordu... Ne olduğunu sordu büyük bir merakla... Yaralı yavru, inleyerek, oflayarak başından geçeni anlatmaya başladı:

“Anneciğim, sen bizi bırakıp gidince, biz de kardeşler olarak toplantı yaptık; kendi kendimize yiyecek bulalım, artık annemize yük olmaktan, ona bağımlı olmaktan kurtulalım dedik...”

İnce Kuyruk, yavrusunun incinen ayağını okşarken:

“Ah canıııııııııı... Bir yavru hiçbir zaman annesine yük olmaz... Ama epeyi büyüdüğünze göre, kendi kendinize yiyecek aramaya çıkmanızda da sakıncalı bir taraf yok”

“Biz de öyle düşündük... Beş kardeş, hepimiz farklı yönlerde ayrıldık... Ben epeyi yürüdükten sonra bir bebekle karşı karşıya geldim... Hemen oradan kaçacaktım ama bebek peşime düştü... Sürünüyor ve bana doğru geliyordu. Elini atar atmaz beni avucunun içine aldı...”

Sakın iğneni kullanmasaydın!”

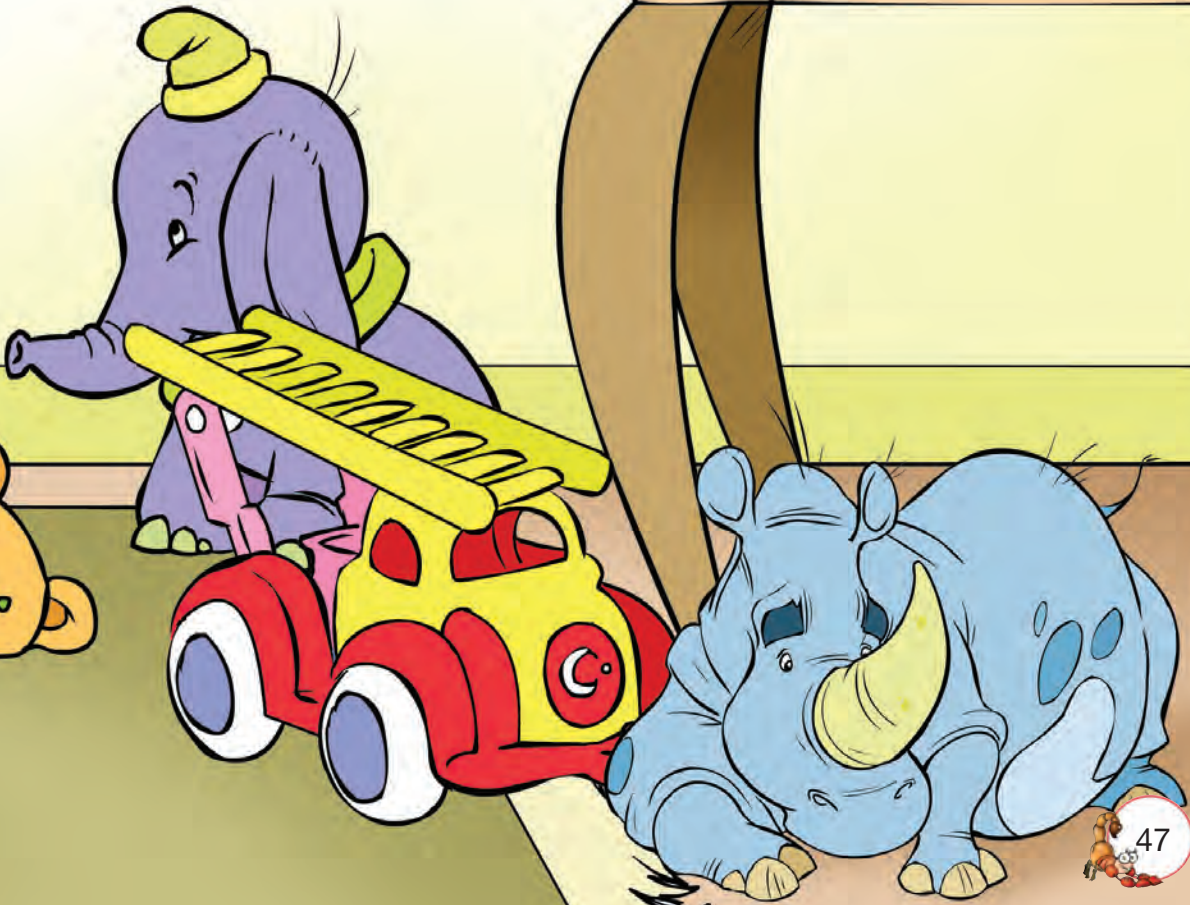
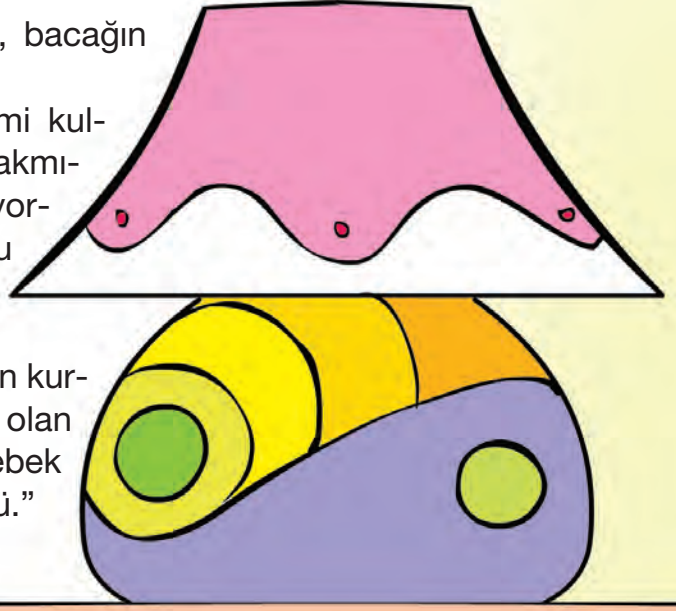
Senin sözünü hatırladım... Özellikle insanların yavrularına karşı iğneni kullanma demiştin. Onun için ben de iğneni kullanmadım. Zaten sen söylememiş bile olsaydın bu yumuşak ele, o güzel yüzlü çocuğa karşı asla iğneni kullanamazdım. Öylesine güzel bir bebeği ağlatmak istemezdim... Emziğini bile bana vermek istiyordu.”

İnce Kuyruk büyük bir merakla, yavrusunun nasıl olup da yaralandığı bölümü anlatmasını bekliyordu...

“Peki yavrum iğneni kullanmadın da, bacağın nasıl incindi?...”

“Anlatacağım anneciğim... Ben iğnemi kullanmadım ama çocuk beni elinden bırakmıyordu... Belki o da beni incitmek istemiyordu ama benim bir yavru akrep olduğumu bilmiyordu tabii. Bacaklarımın çok dayanıksız olduğunu düşünemediği için sıkıp duruyordu... O arada ben de elinden kurtarmak için heyecanlanıp acele edince olan oldu ve bacağım incindi... Eminim ki bebek bacağımı incittiğini bilseydi çok üzülürdü.”

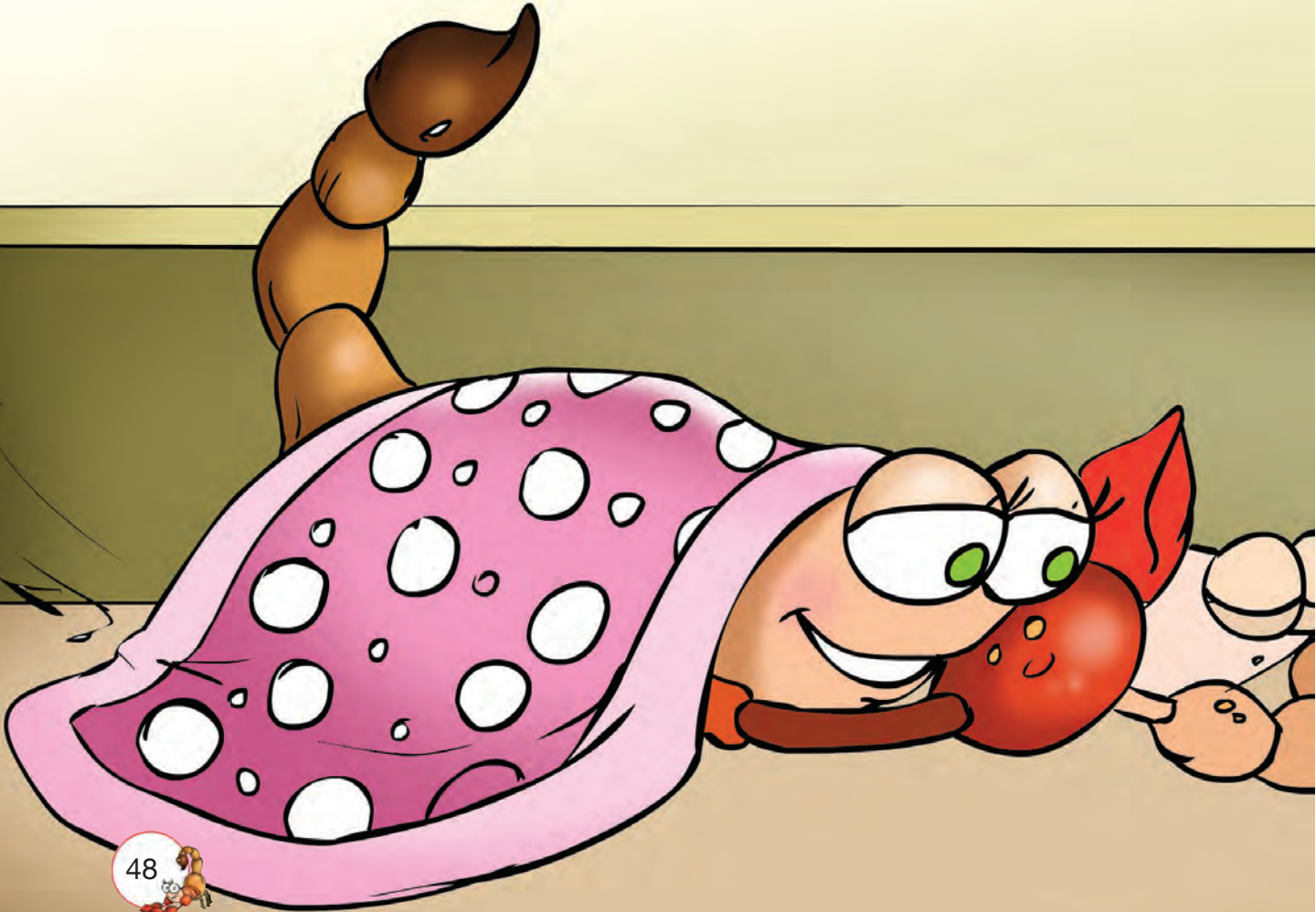

Annesi o gün, yaralı yavrusuyla yattı... Onun acıyan bacağını okşadı durdu sabaha kadar... Ertesi gün örümcek dost Kıl Ayak, ellerine topladığı yiyeceklerle akrebin yavrusunu sormaya geldi... Geçmiş olsun dileklerinde bulundu.

Bir iki gün sonra akrebin yavrusunun hiçbir şeyi kalmamıştı... Eski sağlığına kavuşmuştu. Artık yalpalayarak yürümüyordu. Kuyruğunu da istediği gibi dikebiliyor, ya da altına kıştırabiliyordu.

*

İnce Kuyruk her gün bir yavrusunu yanına alıp, ona yiyecek bulmayı ve tehlikelerden korunmayı öğretiyordu... O gün sıra Nazlı Kız'daydı... İnce Kuyruk bütün çocuklarını eşit seviyordu ama Nazlı Kız'ın halleri diğerlerinden çok daha hoşuna gidiyordu... Nöbetleşerek yaptıkları gezi sırası bugün Nazlı Kız'daydı...

Nazlı Kız, yanında annesi olduğu için dans eder gibi yürüyor, kendi halince neşeli türküler, şarkılar mırıldanıyordu... İnsanlara görünmeden mutfağın eşiğinin altından sessizce süzülerek, ön bahçeye çıkmışlardı... İlk defa bu kadar uzağa gidiyorlardı. Evin bütün odalarını tanıyordu artık. Banyoyu bile. Geçen akşam evin babası tıraş olurken az daha yakalayacaktı kendisini. Kıl payı kurtulmuşlardı.

Güneş denen sarı şey nasıl da sıcaktı. Sırtlarını yumuşatmıştı Yürürlerken iki karınca gördüler...

Nazlı Kız:

“Bu karıncaların birinin rengi siyah, diğeri kahverengi... Niçin anne?”...

İnce Kuyruk buna nasıl cevap verecekti şimdi... Kafasını kaşıdı, düşündü, düşündü...

“Yaratan öyle uygun görmüş yavrum... Doğada daha buna benzer çok farklılıklar göreceksin... Bak, şu dalda öten kuşa karga derler ve rengi siyahtır... Şu uçan güvercin ise bembeyaz...”

Nazlı Kız bu açıklamadan tam olarak tatmin olmamıştı... Demek ki annesinin bilmediği şeyler de vardı... Ama yine de güzel bir açıklama sayılabilirdi.

Hava tam istedikleri gibi sıcaktı. Yürümeye devam ettiler. Bir ara, kanatları parlak kırmızı, üzeri küçük siyah noktalarla bezeli bir hayvancık gördüler... Nazlı Kız bu hayvanın rengine ve güzelliğine hayran oldu... Yalnız bu kırmızı hayvancık onları görür görmez kabuğuna çekildi ve hiç hareket etmeden beklemeye başladı...

İnce Kuyruk, Nazlı Kız’ın bu hayvancığa, bu güzel böceğe hayran olduğunu anladı ve onun sormasını beklemekten açıklamalarda bulundu;

“Bak Nazlı Kız, bunun adı Uğurböceği’dir.”

“Bizi görünce niye durakladı anne?...”

Annesi en uygun cevabı söyleyebilmek için iyice düşündü:

“Ne yazık ki Nazlı Kız, bizden bu böceklerin bir çoğu korkar?...”

“Niçin anne?”

“Tabii ki şu kuyruğumuzun ucundaki zehirli iğneden... Bu iğne onların çoğu için hayatın sonu demektir...”

“Ama biz iğnemizi böylesi güzel böcekler için kullanmayız ki?... Tehlike anında demiştin bize.”

“Ahh Nazlı Kız... Adımız çıkmış bir kere. Bu yüzden bizden çoğu korkuyor... kimse bizim kalbimizin de sevgi dolu olabileceğini, barış için çarpabileceğini düşünmüyor ki?...”

Uğurböceği’ni rahatsız etmemek için biraz uzağından geçtiler... Umduklarından daha güzel yiyecekler buldular...

Geri dönüyorlardı... Yine mutfağın eşiğinin altından sessizce süzülerek içeri daldılar... Tam mutfağın ortasındaiken, tumbul ve körpe bir el Nazlı Kız'ı yakaladı... Nazlı Kız'ın canı yandığı için yüksek sesli bir çığlık attı. Ondan az önde giden İnce Kuyruk büyük bir merakla geri döndü... Gözlerine inanamadı... Evin yeni yürümeye başlamış bebeği kızını avucunun içine almıştı... Nazlı kız can havliyle annesinin öğüdünü unutmuş, iğnesini bebeğe sokmaya çalışıyordu;

“Sakın iğneni kullanma!” diye bağırdı İnce kuyruk. Canının yanmasına, neredeyse boğulacak hale gelmesine rağmen, Nazlı Kız annesini dinlemiş, iğnesini kullanmamıştı... Az sonra mutfağa bebeğin annesi girdi... Bebeğin elindeki akrep yavrusunu görünce gözlerine inanamadı... Hemen bebeğin avucunu açarak Nazlı Kız'ı yere fırlattı... Bütün bu olan bitenler sırasında İnce Kuyruk kızını bırakıp kaçmamıştı. Evin hanımı İnce Kuyruk'u da fark etti:

“Ayyy evi akrepler basmış!” diyerek maşaya doğru koştu... İkisini aynı maşayla tutarak havaya kaldırdı. Sıkça ikisini de öldürebilirdi...

“Bebeğimi sokmadığınız, zehirlemediğiniz için sizi bağışlıyorum... Ama artık size bu evin içinde yer yok!” dedi...

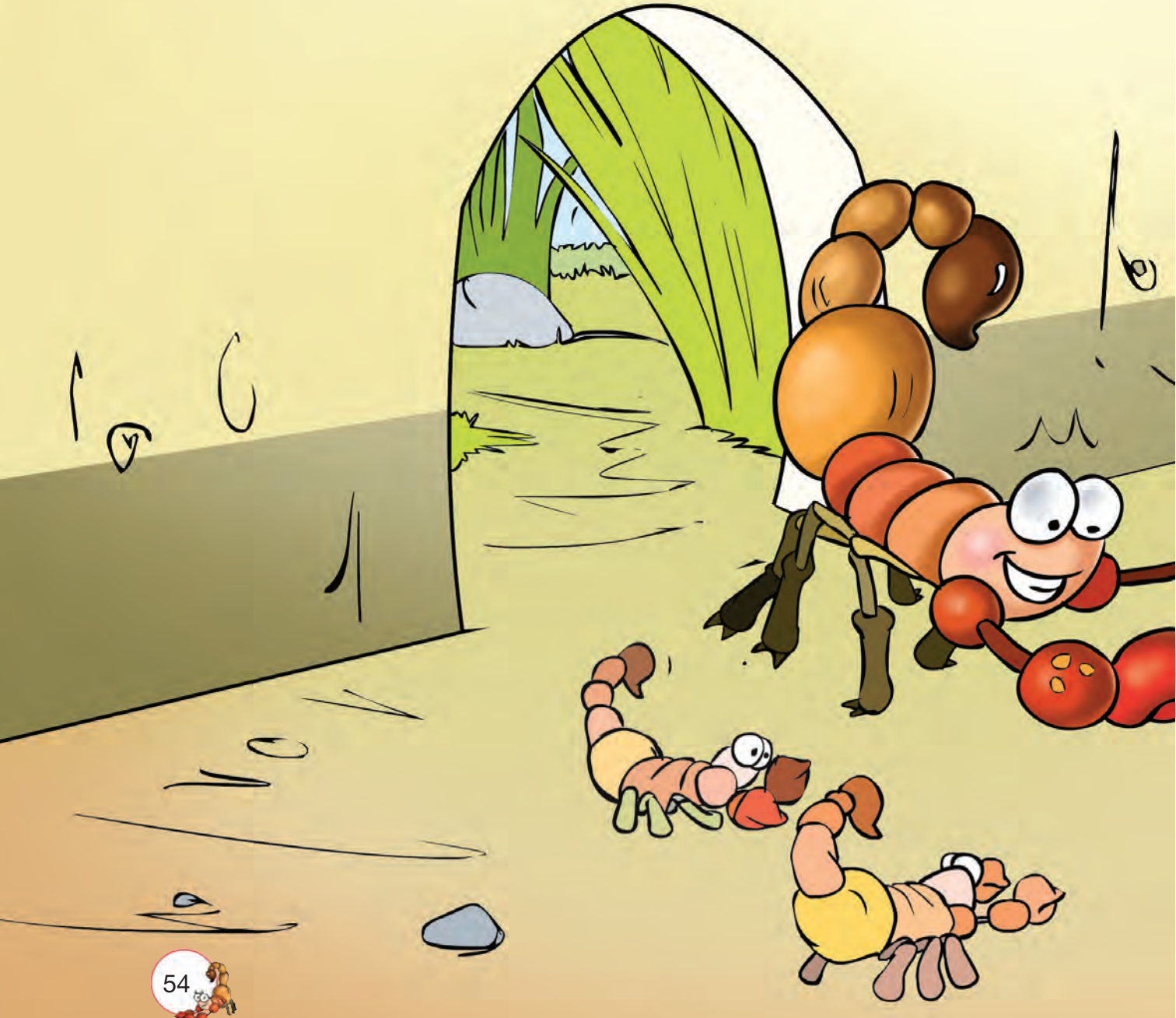
Maşanın uçlarında sıkıldıkça canları yanan İnce Kuyruk’la Nazlı Kız hiç değilse canlarını kurtarmak üzere oldukları için kendilerini şanslı hissediyorlardı...

Kendilerini evin karşısındaki taş ve toprak karışımı duvarın üstünde bulduklarında hl canları yanıyordu... Fakat acıları uzun sürmedi, biraz dinlenip ayağa kalkmayı becerdiler... Canlarını kurtarmış olmalarını Uğurböceği’ni görmelerine bağlıyorlardı...

İnce Kuyruk yuvada kalan dört yavrusunu yalnız bırakamazdı. Onların kendisine ihtiyacı vardı... Nazlı Kız da kardeşlerini yalnız bırakamaz, onlardan ayrı yaşamaya düşünemezdi... Mutlaka mutfağa dönmeleri ve yuvalarına girmeleri lazımdı...

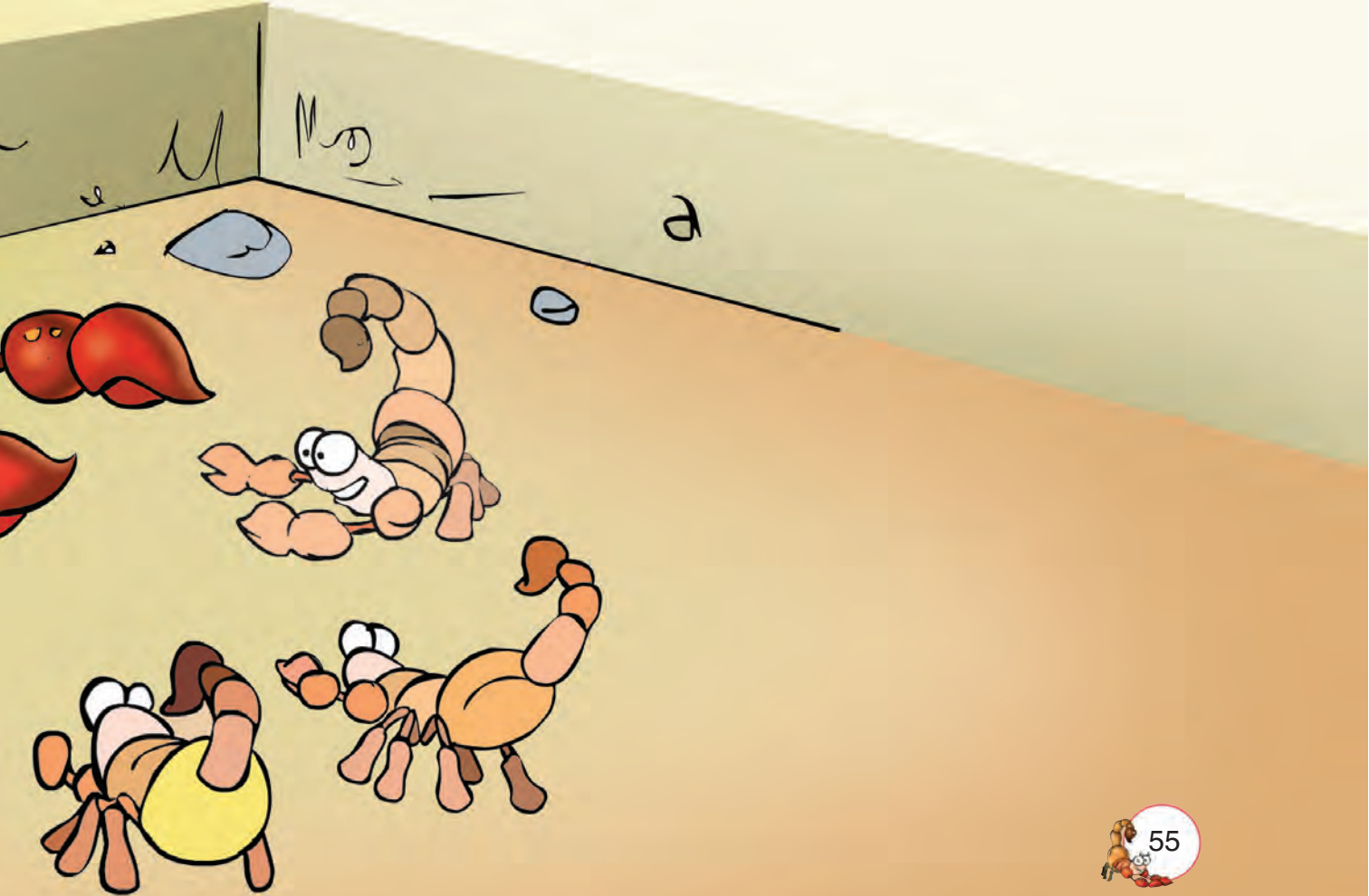
Bu iş için gece olmasını beklediler. Bu yuvalarından ayrı ilk geceleriydi. Gökyüzünde yarım ay vardı. Onun ışığı yollarını görmesine yetiyordu... Tek katlı evin kapısı o kadar muntazam değildi ve kendilerine geçebilecek kadar bir aralık kalmıştı... Etrafı iyice dinleyip, ev sakinlerinin uykuya dalmış oldukları kanısına varınca içeriye girdiler... Sessizce mutfağa ulaştılar... Oradan yuvalarına girmekse çok zamanlarını almadı... Yuvadakiler büyük bir özlemle uyumadan onları bekliyor, nerede kaldıklarını merak ediyorlardı... Birbirlerini görünce büyük bir coşkuyla sarıldılar...

Nazlı Kız'ın söz dinleyip iğnesini kullanmadığı için kurtulduklarını, bebeğin annesinin onun için kendilerini affettiğini, öğütlerini tekrarlaya tekrarlaya yuvada kalan çocuklarına anlattı İnce Kuyruk...

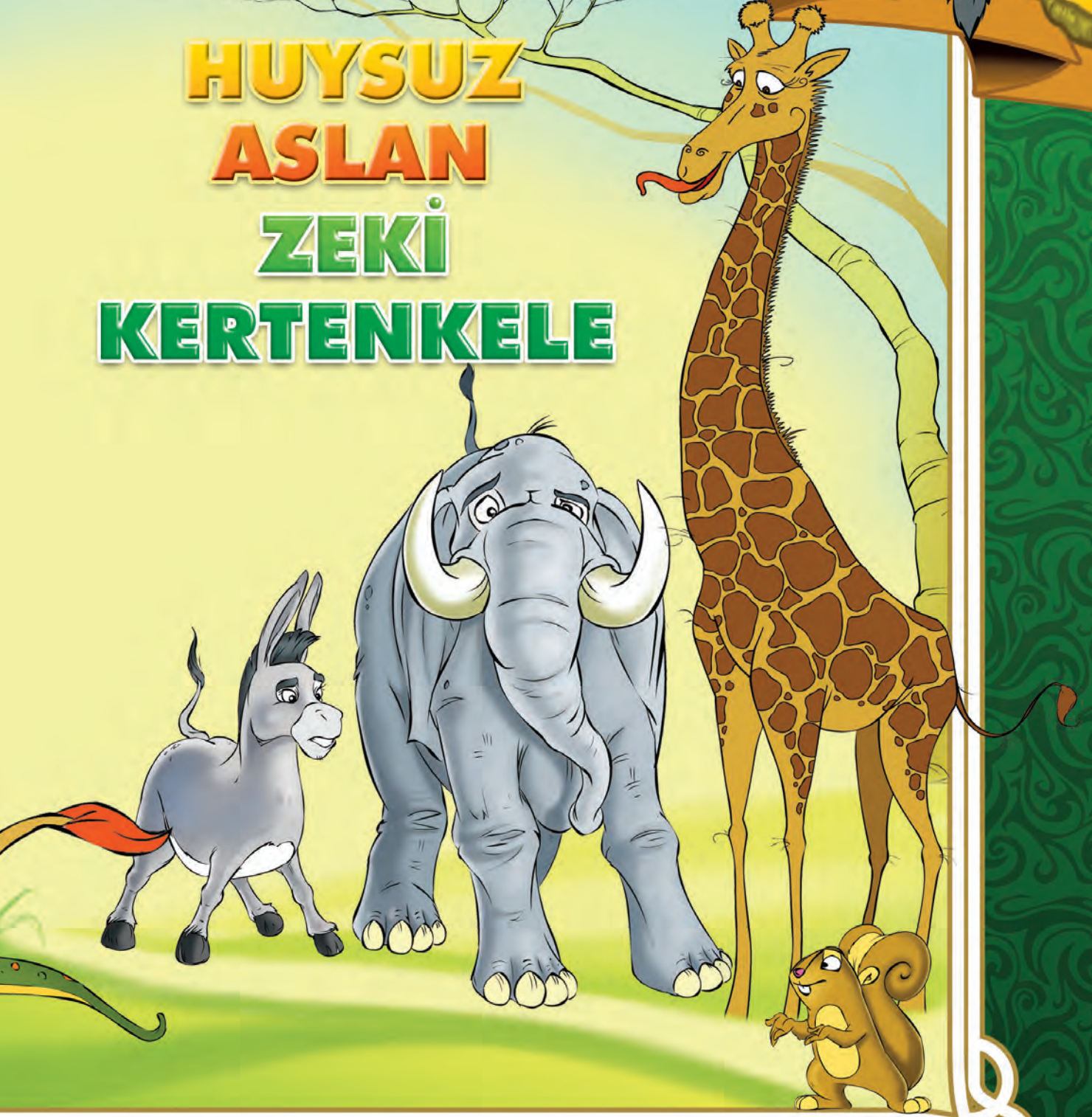
Ertesi gün sabahtan itibaren, duvardan mutfığa açılan deliği kapatıp, bahçeye bir delik açtılar... Kendilerini affeden altın yürekli kadının ve bebeğinin ayaklarının altında gezinmeleri ve onları korkutmamaları gerektiğini düşündüler...

Bahçeye açtıkları kapı onların hayatında yeni ve güzel bir dönüm noktasıydı...

HUYSUZ ASLAN ZEKİ KERTENKELE

emyeşil bir ormanda, kuş civıltıları arasında bir hayat sürmek ne kadar güzeldir kim bilir?... Bütün canlılar imrenir bu hayata. İşte zeki kertenkele de böyle bir güzelliğin içinde yaşıyordu. Ancak karnını doyurabilecek kadar yiyordu. Yiyeceklerinin arasında bazen bir kara sinek, bazen küçük bir örümcek oluyordu...

Kelebekleri ve karıncaları da yiyebilirdi belki ama karıncalar çok çalışkan, kelebekler de çok güzel olduğu için yemek istemiyor, onlara kıyamıyordu.

Sıcak yaz günlerinde besberrak akan derenin kenarına iner ve kana kana su içerdi. Ondan sonra da bazen bir sarmaşığın, bazen de bir asmanın altına yan gelir yatar, masmavi gökyüzüne doğru çıkan yemyeşil yapraklı ağaçlara bakarak neşeli şarkılar söylerdi...

Onun bu şen şakrak şarkıları ormanların kralı olan Aslan'ın kulağına kadar giderdi... Bu ormanın kralı olan aslanın garip bir huyu vardı; mutlu olanları çekemez, kıskanırdı. Eşi, onun bu kötü huyu yüzünden terk etmiş, başka bir ormana gitmişti.

Zeki kertenkelenin hem şarkıları hoştu hem de sesi çok güzeldi... Ormanda onun bu özelliğini bilmeyen kalmamıştı. Ormanın çok uzak köşe-

lerinden kanaryalar, bülbüller, hat-
ta kargalarla kartal-
lar dinlemeye geliyorlar,  ar-
kısı bittiği zaman ise hep birlikte büyük
bir coşkuyla alkı lıyorlardı...

Onun bu kadar çok seveninin olması
Aslan'ı iyice  ileden çıkartıyordu... Bir fir-
satını bulup kertenkeleye bir kötülük etmeyi
planlıyordu... Bunun için çok iyi bir neden bul-
maya çalışıyordu.

Zeki kertenkelenin iki özelliği vardı... Birinci
 zelliği, bulunduğu yerin rengini almasıydı.
Yeşil yaprakların içinde gezinirken rengi he-
men yeşil oluyor, taşın üzerinde olduğunda
ta  beyazsa beyaz, gri ise gri renge b r -
n veriyordu.

Bir diğ er özelliğiyse, kuyruğ  bir yere sıkıştığında hemen onu gövdesinden ayırıp, orada bırakıp gidebiliyordu.

Bu iki  zelliğ  de özellikle onu yemek isteyen, ona saldırmak isteyenler olduğ unda çok işine yarıyordu... Bir keresinde bir horoz onu kovalamış, yeşil yaprakların arasında hemen yeşil renge dönüşerek kendisini gizlemişti...

Bir başka gün ise bir yaban kedisi peşine düşmüş, bir ağacın kovuğ na kaçarken kuyruğ ndan ısırp yakalayivermişti. Zeki kertenkele hemen kuyruğ nu gövdesinden ayırmış ve kurtuluvermişti. Yaban kedisi ise sadece kuyruğ  yemekle yetinmek zorunda kalmıştı.

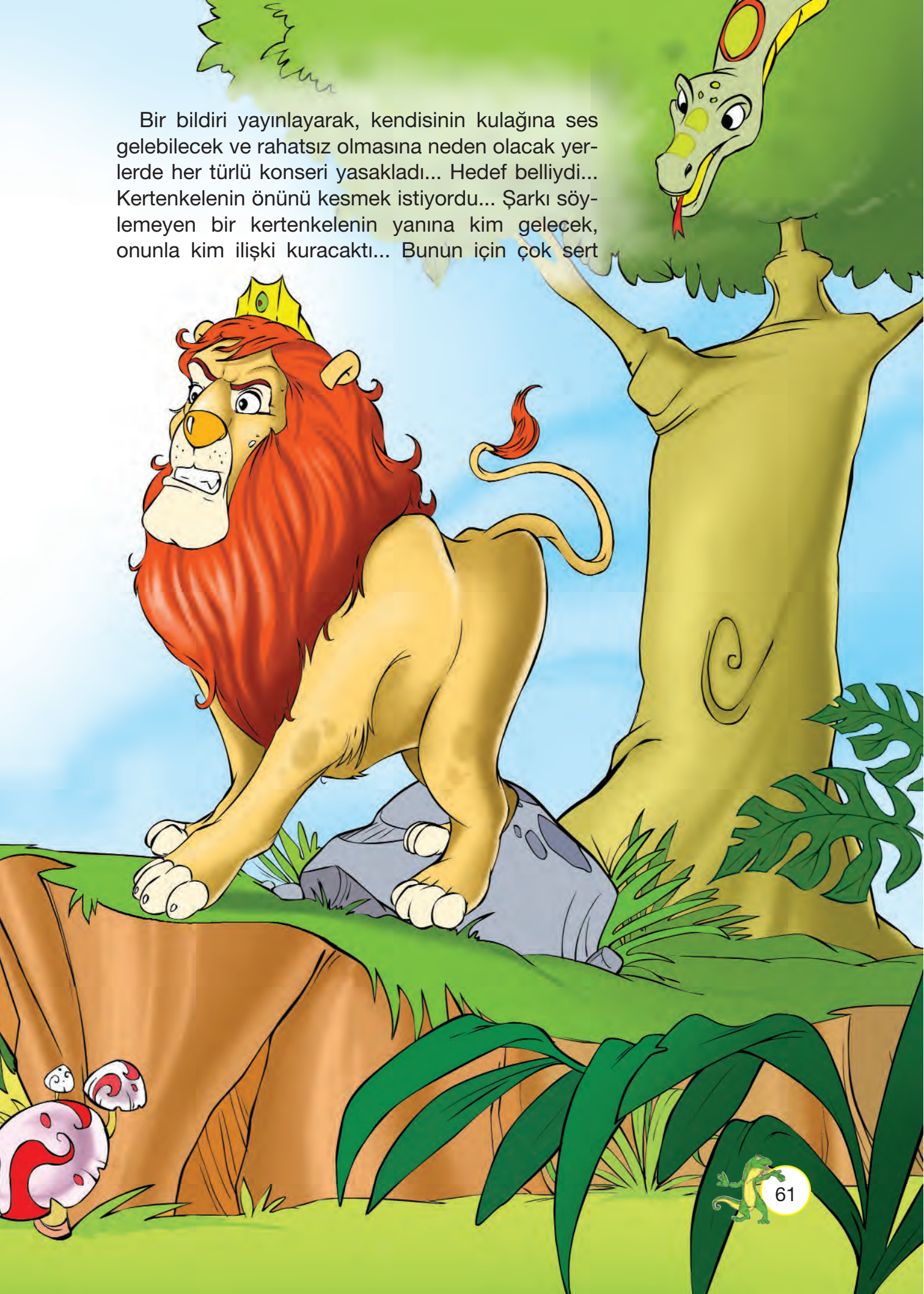
Aslında kuyruklarını orada bıraktıktan birkaç hafta sonra gövdelerine yeni bir kuyruk ekleniyordu. Bu sadece onun değ l, bütün kertenkelelerin ortak özelliğiydi...

Günler bir biri ardına geçip gidiyor, her geçen gün kertenkelenin sevenleri çığ gibi büyüyordu. O sırada ormanda, hayvanların kendi yöneticilerini kendilerinin seçmesi gibi bir fikir doğmuşt . Bu da aslanın kulağına kadar gelmiş, kendisi için kimseyi rakip görmemesine rağ men yine de rahatı ka mışt . Bu orman hayvanlarının ne zaman ne yapacağı, nasıl karar vereceğ  belli olmazdı.

Seçim fikri gün geçtikçe yaygınlaştı, her gün, hemen her yerde konuşulur hale geldi... Aslan kimseye seçimi konuşmayın diye bir yasak koymuyor, bunu kendisine yediremiyordu... Buna rağ men seçim olduğ unda kertenkelenin bile se ilme ş nsının olabileceğ ni düşünmek onu  ileden çıkartıyor, kafasını bozuyordu... Ne yapıp etmeli ş  kertenkelenin haddini bildirmeliydi...

Ve ilk yasağ n  koydu...

Bir bildiri yayınlayarak, kendisinin kulağına ses gelebilecek ve rahatsız olmasına neden olacak yerlerde her türlü konseri yasakladı... Hedef belliydi... Kertenkelenin önünü kesmek istiyordu... Şarkı söylemeyen bir kertenkelenin yanına kim gelecek, onunla kim ilişki kuracaktı... Bunun için çok sert

tedbirler alabilir ve hatta kertenkeleyi yiyebilirdi... Bu güne kadar kertenkeleleri hep küçük görmüş, en aç zamanlarında bile onları yemek istememişti ama bu kertenkele farklıydı; zeki ve sevimliydi.

Yasağına uyulup uyulmadığını denetlemek için zaman zaman dikkat kesilip etrafı dinliyor, şarkı sesi gelip gelmediğini denetliyordu... Aradan günler geçmesine rağmen kertenkelenin şarkı sesini duymaması onu memnun etmişti... Ama içinde karşı konulmaz bir hırs büyüyordu; ker-

tenkelenin şarkı söylemeden nasıl durduğunu merak ediyordu...

Yağmurlu bir gün, söğüt ağacının altına sığınıp yağmurun dinmesini bekleyen boz eşeği gördü. Gürleyerek konuştu:

“Bu günlerde kertenkelenin şarkı zırlıtısı gelmiyor... Emrim tesirini gösterdi herhalde”

Boz eşek:

“Evet, emrin tesirini gösterdi sayın kral... Daha kulağına sesi gelecek yerde şarkı söylemiyor...”

Aslan bozulmuştu... Ne demekti kulağına sesi gelecek yerde şarkı söylememesi;

“Yani başka yerde mi söylüyor?..”

“Evet...”

“Nerede?...”

“Her gün ayrı bir yerde...”

Aslan iyice meraklanmıştı. Ne demekti her gün ayrı bir yerde şarkı söylemesi...

“Yahu boz eşek, sana eşek demişlerse boşuna dememişler... Şunu açık söyle nerede söylüyor şarkılarını?...”

Eşek bir an söylesem mi söylemesem mi diye tereddüt etti ama kralın karşısında bir şey saklamasının uygun olmayacağını düşündü:

“Geçenlerde İri pençenin, yani şu boz ayının ini-
nin yakınlarından geçiyordum. Bir de baktım çok güzel
bir şarkı sesi geliyor... Hatta durdum dinledim... Söylenilen
şarkı bile hatırımda:

“Sende kokuların en güzeli gül,
Baharda bir yeşil halısın toprak,
Örter üzerini rengârenk bir tül,
O zaman dünyanın şalısın toprak” diyordu

Aslan iyice sinirlendi. Sanki şu eşekten şarkının sözlerini mi isteyen
olmuştu ki böyle boş boğazlık ediyordu. Eşekti işte nihayet, eşek!...

“Eee, şarkıyı kim söylüyordu be Boz eşek?...”

“Kim söyleyecek şu senin kertenkele...”

“Cüssesine bakmadan öyle mi?...”

“Ya... Sinek kadar canı var, ama sanki sayın kralımızın inadına yapıyor...”

Eşegin bu sözleri iyice sinirlendirmişti aslanı... Bu iş daha da kötü olmuştu... Demek ki her gün farklı bir hayvan onu evine, yuvasına davet ediyor, belki de kendisine göstermedikleri ilginin yüz katını o minnacık kertenkeleye gösteriyorlardı. İşte bu çekilecek şey değildi... Aslanın tepesinin taşı atmıştı.

Bir an, kertenkelenin başka yerlerde de şarkı söylemesini yasaklamayı düşündü. Ama buna bir gerekçe bulması gerekirdi. Kendi kulağına ses gelmediğine ve rahatsız edilmediğine göre yasaklaması anlamsız olabilirdi.

Bir müddet beklemeyi uygun bulmuştu... Fakat görmüşü ki; beklemeyle de olacak gibi değil... Her geçen gün zeki kertenkelenin sevenleri bir çığ gibi büyüyor... Aklına nihayet bir fikir geldi, kertenkeleyi yanına çağırttı:

“Bu günden itibaren benim içtiğim dereden su içmek yok!...”

“Sebebini öğrenebilir miyim?”

“Evet, buna hakkın var... Çünkü sende mikrop var ve bu mikrop içtiğim su kanalıyla bana da geçiyor...”

Zeki kertenkele “olur” dedi ama söylenilen sebep pek de aklına yatmadı. Ormandaki bütün hayvanlara aslanın yaptığını anlatmaya başladı;

Kaplan, “şu aslan da işi iyice azıttı. Bu kadarı da olmaz ki canım” dedi...

Ayı, “istersen senin adına bir de ben konuşayım şu sayın krala?” teklifinde bulundu ama kertenkele kabul etmedi;

“Benim yüzümden bir tatsızlık çıksın istemiyorum... Zararı yok, ormanın düzeninin bozulmaması için ben buna da katlanırım... Ormanın hemen ardındaki kayalıklarda küçük bir su kaynağı var... Ben de oradan içerim suyum...”

Ayı, “Ama orası senin kaldığın yere çok uzak... Gidip gelene kadar tekrar susarsın...” dedi.

“Suyu çok içersen susamam... Hem biliyor musun Ayı kardeş, oranın suyu aslanın su içtiği derenin suyundan daha tatlı...” ...

Zeki kertenkelenin bu uysallığı orman hayvanları arasında çok takdir edildi... Ormanın düzeni için aslanın saçma sapan emirlerine uyması ile sevenleri daha da çoğaldı...

O sırada orman hayvanları bir araya gelerek, artık ormanın kralının seçimle belirlenmesi fikrini tartıştılar... Sonra bu fikri Aslan’a da açmaya karar verdiler...

“Sayın kralımız.... Bildiğiniz ve duyduğunuz gibi diğer ormanlarda kralla, yöneticiler artık seçimle belirlenir olmuş. Bizde çağın gerisinde kalmayarak idarecilerin seçimle iş başına gelmesi işini uygulamaya başlayalım... Ne dersiniz?” dediler.

Aslan, yönetiminin iyiliğinden ve kendisine duyulan saygıdan emin olduğu için seçimde de kazanacağını sanıyordu... Korktu demesinler diye:

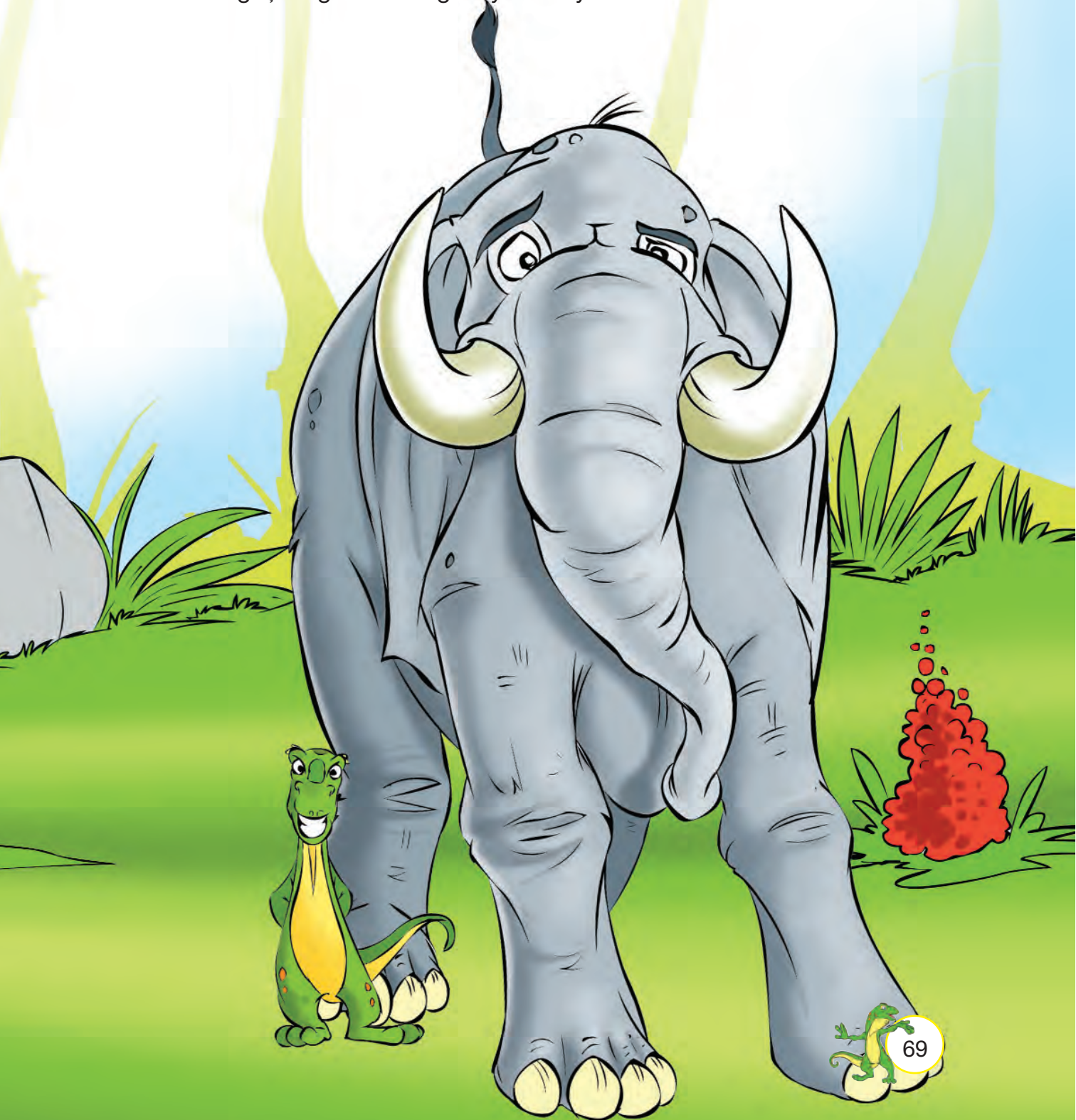
“Peki arkadaşlar... Madem öyle, artık seçim kaçınılmaz görünüyor... Altı ay içinde seçime gidelim...”

*

Ormanda alışılmışın dışında bir heyecan başladı... Aslan tabii ki adaydı... Karşısına çıkmaya bir tek beyaz fil cesaret etmişti, bir de zeki kertenkele...

Fil, iri cüssesiyle kocaman ayaklarıyla etrafına çok zarar verdiğinden seşilme şansı oldukça azdı... Herkes seşimin Aslan'la zeki kertenkele arasında geğeceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Seçim için konuşmalar hazırlandı... Herkes yapacağı işleri sıralamaya ve ormandaki bütün hayvanlara anlatmaya başladı... Seçim günü yaklaştıkça ibre Zeki kertenkele yönünü göstermeye başladı... Fil de kendi çapında seçim çalışmalarını sürdürüyordu... Aslanı kara bir düşünce sardı. Yöneticiliğı file kaptırmak neyse de, şu kertenkele karşısında yenilgiyi taddarsa bütün orman halkına rezil olacağını düşünüyordu.

Bu arada kertenkele dağı, kayalıklara su içmeye gittiğı için seçim çalışmalarını istediğı gibi sürdüremiyordu... Fakat onun bu durumu aslana puan kaybettiriyordu... Bütün orman hayvanları:

“Bu aslan eğer bir daha seçilirse bu haksız uygulamalarına devam eder... Gün gelir biz de bu haksız uygulamalarla karşı karşıya kalırız” diye düşünüyor, aslanı bir daha yöneticiliğı seçmeyi asla düşünmüyorlardı.

Herkes, ormanın düzeninin bozulmaması için uzak kayalıklara, dağlara su içmeye gitmeyi göze alan kertenkele üzerinde yoğunlaştırıyordu sevgisini. Aslanın yaptığı haksızlık kertenkeleyi halkın gözünde adeta devleştirmişti.

Fil, seilme şansını zayıf gördüğünden seçimden çekilmişti... Artık seçim aslanla kertenkele arasında geçecekti...

Orman halkı bir araya gelerek, iki adayı da dinlemek istediler... kertenkele ile aslan halkın karşısına çıktı... Aslan gücünden ve kendisinden emin olarak ilk konuşmayı yapmak için yüksek bir yere çıktı;

“Değerli arkadaşlar... İdarecilik zor iştir... Ormanı idare etmek ise daha zordur... Bakın bu gerçeği fark eden fil bile seçimden çekildi... Ormanı idare etmek için mutlaka güçlü kuvvetli olmak gerekir. İçeriden ve dışarıdan gelecek tehlikelere karşı ancak güçlü olan bir yönetici karşı durabilir... Şimdi sorarım size, her hangi bir tehlike karşısında, bu güne kadar hiç yöneticilik yapmamış olan kertenkele sizi koruyabilir mi?... Ayaklar altında ezilir gider... Ama benim pençem, sesim ve heybetim kötü niyetlilerin kalbine korku salar. Kimse bize saldır-
maya cesaret edemez. Huzur içinde bir orman da, güven dolu bir ömür süreriz hep beraberce... Bu yüzden sizden, ormanı yine çok iyi bir şekilde yönetmek için oy istiyorum... Bir kertenkeleyi seçerek diğer ormanların halkını bize güldürmeyeceğinize kesin olarak inanıyorum...”

Konuşması bittikten sonra alkışlandı ama alkış sesi oldukça cılızdı...

Konuşma sırası zeki kertenkeleye gelmişti;

“Sevgili arkadaşlar... Evet, ben bu güne kadar idarecilik yapmadım. Orman yönetmedim. Ama her şeyin bir ilki vardır. Ve bence ilk defa yönetici olanlar daha heyecanlı olur ve daha üretken olmaya mecburdur... Bu zamana kadar ormanımızı yöneten Sayın aslana hizmetlerinden dolayı teşekkür ederiz... Sayın kralımız kendi sırf kendi gücüne güvenerek ormanı koruyabileceğini düşünüyor... Oysa ben kendi gücüme güvenmiyorum... Hepimizin ortak gücüne güveniyorum... Ben yönetici olursam, Kaplan ve fillerden oluşan bir güvenlik kuvveti kuracağım... Her hangi bir tehlike anında hemen toplanabilecek bir ordu planlayacağım... Eminim ki bu sadece sayın aslana güvenmekten ve onun kişisel gücüne sığınmaktan daha mantıklıdır...”

Orman halkı, kertenkelenin konuşmasını nefeslerini tutarak baştan sona dinledi... Konuşma bittikten sonra bir an sessizlik oldu. Aslan bir an kimsenin alkışlamayacağını sanarak ümitlendi... Birkaç saniye sonra coşkulu bir alkış sağanağı başladı... Dakikalarca sürdü....

Aslan seçimi kaybedeceğini bu alkışların çokluğundan sezmişti... Hem, kertenkeleye kızıyordu, hem de onu böylesine çılgınca alkışlayan halka... Bu halk aklını yitirmiş diye düşünüyordu...

Seçime çok az bir süre kalmıştı... Aslan adım adım yaklaşan yenilgiyi tatmak istemiyordu... Bunun için tek bir yol vardı; kertenkeleyi saf dışı bırakmak... Sinsi bir plan hazırlamalıydı... Aslında bu planını temeli günler önce, kertenkeleye dereden su içmeyi yasakladığı zaman atmıştı... Şimdi işte bu sinsi planı yürürlüğe koymanın, gerçekleştirmeye çalışmanın tam zamanıydı...

Orman halkına gülücükler dağıtmaya, kertenkeleye herkesin önünde başarılar dileyerek centilmen görünmeye çalışıyordu... Planını yürürlüğe koyduğunda kendisinden şüphelenilmemesi için böyle davranması gerektiğini çok iyi biliyordu...

Ama yaptığı bütün hain planlar boşa gidiyordu. Seçime sayılı günler kala, tüm hayvanların kertenkeleye gülücükler dağıtmasına, kendisini görünce de neredeyse yol değiştirmesine bakarak, seçimi kaybedeceğini iyiden iyiye anlamıştı... Bu onu çok üzüyordu...

Bir file ya da kaplana karşı seçim kaybetmesi önemli değildi ama, bir sürüngene, bir kertenkele-ye, pençesinin ucu kadar bile cüssesi olmayan hayvana karşı seçimi kaybetmek onun sonu olurdu. Bu yenilgi, uzun yıllar kral olduğu ormanda başı dik gezememesi demekti.

*

Aslan bir dedektif gibi kertenkelenin su içmek için kayalıklara, dağların eteğine gittiği zamanı öğrendi... Güneş tam tepede olduğunda su içmeye gidiyordu... Bir gün, kertenkeleden önce su kaynağının olduğu yere gitti... Oradaki çalılıkların arkasına saklandı. Çok geçmeden kertenkele görüldü... Neşeli olduğu söylediği şarkıdan belli oluyordu... Tam suyun başına gelmişti ki, aslan bütün heybetiyle başına dikiliverdi.

Kertenkele onun geldiğini gölgesi üstüne düştüğünde fark etmişti... Aslanın acelesi yoktu:

“Demek sen benim karşımda ormana yönetici olmak için aday olarak çıkarsın ha?” diye kükredi...

Kertenkele aslanın niyetinin çok kötü olduğunu bu kin dolu sestен anlamıştı. Hemen rengini kayaların rengine çevirerek, büyük bir çeviklikle taşların arasında kaçmak için koştu... Aslan pençesini attı ama ancak kuyruğundan yakalayabildi... Kertenkele kuyruğunu gövdesinden ayırarak kaçmayı başardı. Aslan deliye dönmüştü... Sağına soluna iyice baktı... Bu kertenkelenin renk değiştirdiğini, ortama uyduğunu o da duymuştu... Gözleriyle taş ve kayalardan ayıramadığı için pençesini sağa sola vurmaya başladı. Bu pençe darbelerinin gittikçe kendisine doğru yaklaştığını gören zeki kertenkele, aslanın sağa sola bakınması sıra-

sında bir anlık duraklamasından yararlanarak daha büyük kayaların yarıklarına kaçmak için yerinden fırladı. Bu hareketi aslanın gözünden kaçmamıştı... Hatta kaçtığı kaya yarığını bulmuştu... Dikkatlice içeriye doğru baktı, renk değiştirmesine rağmen kertenkeleyi görmüştü. İşin aslana göre kötü yanı, ne pençesiyle ne de ağızıyla bu kaya yarığının içine ulaşamıyor, kertenkeleye dokunamıyordu... Aslan onu yakalamaya çalıştıkça kertenkele kahkahayla gülüyor, konuşarak da aslanı çatlatıyordu:

“Sayın kralım güçlü olmak yetmez, akıllı da olmak gerekir” diyor ve aslanın kafasını bozuyordu. Aslan hırslıdan ne yapacağını şaşırmıştı. İri pençelerinin tırnaklarını kayaların arasına takıyor, tırnaklarının kırılması pahasına yerinden oynatmaya çalışıyordu... Bu kertenkelenin umurunda bile değildi, çünkü aslanın gücü yetip kayayı yerinden oynatması halinde bile kaçacağı yerler vardı. Ayrıca toprak altında kalabilecek bir bünye vermişti Allah ona. Ama şimdilik kaçmamayı ve aslanı kızdırmayı tercih ediyordu.

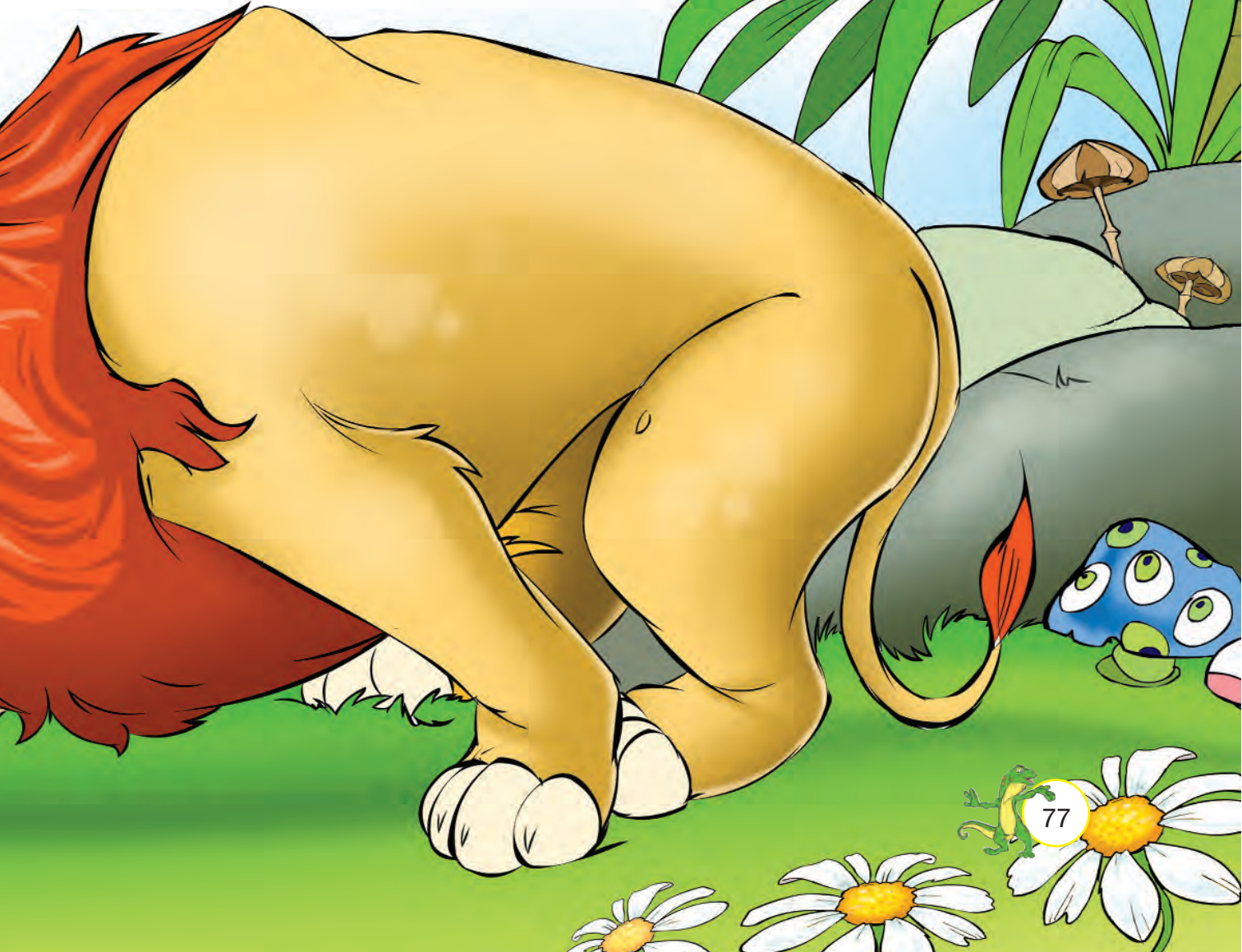

“Kendinizi yormayın sayın kral... Sonra seçim çalışmaları için gücünüz kalmaz... Sandık kurulduğunda kimse sizi seçmez!” dedikçe aslan kuduruyor, kayaları oynatmaya çalışıyordu.

Kertenkele bir an endişelendi... Koskoca kaya yerinden oynamıştı... Bu kayanın oynamasıyla ona bağlı olan üstteki kayalarda da kıpırdama olmuştu... Bu kayalar aslanın üstüne gelirse onu ezebilirdi...

Aslan bunun farkında değildi. Gzn büyük bir hırs bürümüştü... Kertenkeleyi öldürmek, seçimdeki tek rakibini yok etmek niyetindeydi...

İki n pençesiyle kayaya son bir defa bütün gücünü vererek asıldı... Kaya yerinden oynamış, kertenkele neredeyse açığa çıkmıştı... Aslanın gözleri sevinçle açıldı... ylesine sevinmişti ki, oynattığı kayaya bağlı olarak üstten kendisine doğru gelen kocaman kayaları fark bile edemedi... Birden bire üzerine düşen kocaman kayalarla afalladı. Kendini korumak için tutmakta olduğu kayayı bırakıp penele-riyle karşı durmaya çalıştıysa da faydası olmadı...

İri kayalar kuyruğunu ezmiş, boynunu incitmişti... Aslanın kuyruğundan, boynundan ve kulağından kan akıyordu...

Zeki kertenkele aslanın artık kendisini yakalayacak durumda olmadığını görünce yanına gitti... Durumunun çok kötü olduğunu görünce, az önce kendisini yok etmeye çalışan aslana acıdı...

“Bakın sayın kral... Ben şimdi gidip yardım çağıracağım ve olayın iç yüzünü hiç kimseye anlatmayacağım... Yine de seçim sandığı konacak ve kim seçilirse ormanın yöneticisi o olacak...”

Aslan öyle zor durumdaydı ki, ancak ki mırıltıyla konuşuyordu:

“Tamam, kertenkele kardeş... Halk kimi istiyorsa yönetici o olsun... Şimdi lütfen

kaplanla file söyle de beni buradan evime götürsünler... Tilki kardeşe da haber salın gelip yaralarımı tedavi etsin..."

Kertenkele aslanın dediklerini tek tek yaptı... Aslanın kuyruğu kesilmek zorunda kaldı. Boynunu ise sağa sola çeviremiyordu... Sadece önüne bakabiliyordu.

Seçim sonuçlarında, ezici bir çoğunlukla kertenkele kazandı...

Aslan, kuyruksuz ve dönmeyen bir boyunla zaten yöneticilik yapamayacağını biliyordu...

Zeki kertenkele sayesinde ormana daha güzel ve halkın kendi kendisini yönetmesine dayanan bir düzen yerleşti...

Her şeyin kendi döneminden daha iyi olduğunu gören aslanın kertenkeleyi tebrik etmekten başka yapacağı bir şeyi yoktu...

Bir sabah aslanı yuvasında bulamadılar...

Almış başını, çok uzaklardaki sakin bir ormana gitmişti... Eski huyundan vazgeçmiş, kendisine çok iyi dostlar edinmişti...

